

Oslo kommune
Oslo kommunes klagenemnd

Saker til behandling i Oslo kommunes klagenemnds møte

tirsdag 3. september 2019 kl. 16.30.

Møtet holdes i VIK-rommet - 11. etasje, østre tårn.

Kart I

Sak 402	19/01386-2	Klage over ilagt miljøgebyr nr. 3100914 (201901726) - Sameiet Bogstadveien 43	1
Sak 403	19/01387-2	Klage over ilagt miljøgebyr nr. 3103582 (201901725) - Osterhausgate 14 AS	4
Sak 404	19/01388-2	Klage over ilagt miljøgebyr nr. 3104487 (201901674) - Thereses gate 19	7
Sak 405	19/01389-2	Klage over ilagt miljøgebyr nr. 3104231 (201901677) - Bygdøy Allé 1	10
Sak 406	19/01390-2	Klage - Ilagt miljøgebyr nr. 3104617 (201901792) - Sameiet Markveien 60	14
Sak 407	19/01508-2	Klage over ilagt miljøgebyr nr. 3101903 (201901673) - Calmeyersgt 11 AS	17
Sak 408	19/01510-2	Klage - Ilagt miljøgebyr nr. 3101527 (201902268) - Sameiet Thv. Meyersgt 28	20
Sak 409	19/01502-2	Klage over delvis avslag om tilbakebetaling av renovasjonsgebyr - Fredensborgveien 43 (201807192)	24

Sak 410	19/01505-2	Klage - Avslag på krav om dekning av sakskostnader (201808497)	30
Sak 411	19/01504-2	Klage - Inntauing av uregistrert kjøretøy (201703798)	35
Sak 412	19/01506-2	Klage - Inntauing av uregistrert kjøretøy (201706378)	39
Sak 413	19/01556-2	Klage - Avslag på søknad om kommunal bolig - Bydel Søndre Nordstrand (201902252) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1	
Sak 414	19/01606-2	Klage på bortfall av positivt vedtak om leie av kommunal bolig - Bydel Bjerke (201902749) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1	
Sak 415	19/01568-2	Klage på vedtak om ny beregning av kommunal bostøtte - Bydel Bjerke (201902250) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1	
Sak 416	19/01495-2	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering - Bydel Grünerløkka (201901796) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1	
Sak 417	19/01496-2	Klage på utmåling av startlån og tilskudd til etablering - Bydel Stovner (201901815) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1	
Sak 418	19/01498-2	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering - Bydel Bjerke (201901838) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1	
Sak 419	19/01499-2	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering - Bydel Bjerke (201901855) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1	
Sak 420	19/01500-2	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering - Bydel Nordstrand (201901876) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1	
Sak 421	19/01516-2	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering - Bydel Grünerløkka (201901879) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1	

Sak 422	19/01517-2	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering - Bydel Grünerløkka (201901907) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 423	19/01518-2	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering - Bydel Stovner (201902053) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 424	19/01519-2	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering - Bydel Søndre Nordstrand (201902118) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 425	19/01520-2	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering - Bydel Alna (201902210) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 426	19/01524-2	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering - Bydel Østensjø (201901992) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 427	19/01557-2	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering - Bydel Østensjø (201901993) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 428	19/01561-2	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering - Bydel Alna (201902211) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 429	19/01562-2	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering - Bydel Sagene (201902299) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 430	19/01563-2	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til refinansiering - Bydel Alna (201902592) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 431	19/01564-2	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til refinansiering - Bydel Søndre Nordstrand (201902917) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 432	19/01608-2	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering - Bydel Søndre Nordstrand (201901947) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1

Sak 433	19/01610-2	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering - Bydel Alna (201902209) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 434	19/01611-2	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering - Bydel Bjerke (201902214) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 435	19/01612-2	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering - Bydel Bjerke (201902242) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 436	19/01613-2	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering - Bydel Stovner (201902318) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 437	19/01614-2	Klage - Avslag på søknad om startlån og tilskudd til etablering - Bydel Sagene (201902375) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 438	19/01485-2	Klage over vedtak om inntauing av uregistrert kjøretøy (201701187) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 439	19/01545-2	Klage på tildelt barnehageplass ved hovedopptaket for 2019 - Bydel Bjerke (201904683) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 440	19/01591-2	Klage - Ikke fått innfridd ønske om bytte av barnehage under bytteopptaket 2019 - Bydel St. Hanshaugen (201905283) - Unntatt etter offentleglova Offl. § 13. jf. fvl. § 13 (1) nr.1
Sak 441	19/01618-1	Protokoll fra Oslo kommunes klagenemnds møte 03. september 2019

Sak 402 Klage over ilagt miljøgebyr nr. 3100914 (201901726) - Sameiet Bogstadveien 43

Saken gjelder:

Klagenemndas faglige sekretariat, dvs. Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har i brev av 01.07.2019 avgitt slik innstilling til klagenemnda:

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak av 5.2.2019, om illeggelse av miljøgebyr nr. 3100914 for overtredelse av politivedtekten § 4-1 første ledd. Bestemmelsen omfatter gårdeiers plikter knyttet til snø, is og rasfare.

Den 5.2.2019 ble det i Bogstadveien 43 observert et stort overheng av snø og istapper på taket. Det var ikke satt opp avvisere, men gårdeier hadde satt ut europaller med sperrebånd. På grunnlag av observasjonene av forholdene på stedet, ble det ilagt miljøgebyr for overtredelse av politivedtekten § 4-1 (dok 2). Bymiljøetatens betjent fotograferte forholdet (dok 3a-e).

Klagenemndas faglige sekretariat, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har gjennomgått saken og anbefaler at klagen ikke tas til følge.

Klagers anførsler

Sameiet Bogstadveien 43 ved Alexandre Pedersen påklaget vedtaket om miljøgebyr den 24.2.2019 (dok 5). Klager anfører at de hadde gjort det de kunne for, i tilstrekkelig grad, å varsle forbipasserende om faren. Klager viser til at det var lagt ut europaller med sikringstape, og at dette har større effekt enn tradisjonelle avvisere. Videre viser klager til at det ble rekvirert bistand for rydding av tak dagen før miljøgebyret ble ilagt.

Vilkår for saksbehandling

Vedtak om illeggelse av miljøgebyr er et enkeltvedtak, jf. forvaltningsloven § 2 første ledd bokstav b. Vedtaket kan derfor påklages etter forvaltningsloven § 28 første ledd, og Oslo kommunes klagenemnd er riktig klageinstans, jf. forvaltningsloven § 28 annet ledd.

Bymiljøetaten identifiserte Sameiet Bogstadveien 43 c/o Enquist Eiendomsdrift AS, Postboks 6653 Rodeløkka, 0502 Oslo som ansvarlig gårdeier. Som ansvarlig gårdeier er sameiet part i saken, jf. forvaltningsloven § 2 første ledd bokstav e.

Klagefristen er tre uker fra illeggelsen av miljøgebyret, jf. forskrift om kommunal håndheving av politivedtekter § 8 første ledd. Vedtaket om illeggelse av miljøgebyr ble oversendt pr. post med følgebrev datert 12.2.2019. Klagen ble fremsatt 24.2.2019, og er innenfor klagefristen.

Det foreligger etter dette ingen grunn til å avvise behandling av klagen.

Rettslig grunnlag

Bymiljøetatens illeggelse av miljøgebyr er gjort med hjemmel i forskrift av 9. juni 2012 nr. 600 om kommunal håndheving av politivedtekter, jf. politivedtekten § 9-2a. Formålet med forskriften er å sikre en ensartet og effektiv kommunal håndheving av vedtektene etter politiloven § 14 tredje ledd.

Det følger av politivedtekten § 4-1 første ledd at:

«Når snø eller is truer med å falle fra hustak mot offentlig sted, skal eieren straks sette opp avvisere eller lignende innretning som gjør det tydelig at ferdselen er forbundet med fare eller ulempe og snarest sørge for at taket blir ryddet. Avvisere skal fjernes senest etter 7 dager med mindre eieren kan dokumentere lengre ventetid på rekvirert bistand til takrydding.»

Klagebehandling i første instans

Bymiljøetaten er av den oppfatning at gårdeier ikke har oppfylt sine plikter etter bestemmelsen i politivedtekten § 4-1. Etaten viser til at dersom snø eller is truer med å falle ned fra hustak mot et offentlig beferdet fortau, er gårdeier pliktig til å sette opp avvisere på stedet og videre sørge for at taket snarest blir ryddet for snø og is. Bymiljøetaten mener at innretningen som var satt opp, ikke var tilstrekkelig for å varsle fotgjengere om at det var rasfare fra taket på eiendommen. Videre understreker etaten at europaller med sikringstape ikke gir samme varslings effekt som avvisere montert på husveggen.

Videre bemerker etaten at bygården ligger i en mye beferdet gate, og at dette stiller skjerpede krav til gårdeier.

Bymiljøetaten har, etter en samlet vurdering av sakens opplysninger, ikke funnet å kunne frafalle miljøgebyret. I samsvar med forvaltningsloven § 33 tredje ledd ble saken oversendt Oslo kommunes klagenemnd den 1.3.2019 (dok 1).

Faglig sekretariats vurdering av klagen

Faglig sekretariat for Oslo kommunes klagenemnd, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, understreker at klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. forvaltningsloven § 34. Den skal vurdere de synspunkter som klager kommer med, og kan ta opp forhold som ikke er berørt av klager. Klagenemnda er dermed ikke bundet av klagers anførsler.

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak av 5.2.2019 om illeggelse av miljøgebyr nr. 3100914 for overtredelse av politivedtekten § 4-1 første ledd. Gebyret ble ilagt i medhold av forskrift nr. 600 av 19.6.2012 om kommunal håndheving av politivedtekter og forskrift nr. 577 av 6.6.2007 om politivedtekter for Oslo kommune. I dette tilfellet ble det observert et overheng av snø og istapper på taket. Det var satt opp europaller med sperretape foran bygården.

Da Oslo kommune v/Bymiljøetaten fikk i oppgave å håndheve enkelte bestemmelser i politivedtektene, var hovedformålet å effektivisere håndhevingen. Politivedtektene skal håndheves strengt, blant annet med den hensikt å sørge for trygg ferdsel på offentlig sted.

Klager anfører at de hadde gjort det de kunne for, i tilstrekkelig grad, å varsle forbipasserende om faren. Klager viser til at det var lagt ut europaller med sikringstape, og at dette har større effekt enn tradisjonelle avvisere. Videre viser klager til at det ble rekvirert bistand for rydding av tak dagen før miljøgebyret ble ilagt.

Politivedtekten § 4-1 første ledd første setning oppstiller to plikter for gårdeier som utløses når «snø eller is truer med å falle fra hustak mot offentlig sted». Eieren skal «straks sette opp avvisere eller lignende innretning», og deretter «snarest sørge for at taket blir ryddet». Avvisere skal etter § 4-1 gjøre det «tydelig» for forbipasserende at ferdselen er forbundet med fare eller ulempe. Ras fra hustak kan få svært alvorlige konsekvenser for forbipasserende, og bestemmelsen må følgelig håndheves strengt.

I denne saken har klager vist til at rekvirert bistand var bestilt før ileggelsen av miljøgebyret. Spørsmålet blir derfor om klager i tilstrekkelig grad har sørget for at forbipasserende «tydelig» blir varslet mot mulig takras.

Faglig sekretariat mener at den vedlagte fotodokumentasjonen klart viser at gårdeier i denne saken skulle ha hengt opp avvisere for å varsle om den mulige faren. Faglig sekretariat mener det ikke er tilstrekkelig tydelig å legge ut europaller med sperretape. Selv om denne typen innretning kan hindre ferdsel foran bygården, retter det nødvendigvis ikke fotgjengeres oppmerksomhet mot taket slik standardiserte veggmonterte avvisere gjør. Videre mener faglig sekretariat det heller ikke er tilstrekkelig å holde oppsyn eller belage seg på at fotgjengere ikke går for tett inntil fasaden på bygården. Dersom snø eller is raser fra taket vil dette skje raskt og uventet, og avvisere er derfor ment å forberede forbipasserende på at ferdsel på fortauet er forbundet med rasfare.

Faglig sekretariat er derfor av den oppfatning at den innretningen som ble benyttet av gårdeier ikke tilfredsstilte kravet som stilles til varsling etter politivedtekten § 4-1.

Faglig sekretariat anbefaler etter dette at klagen ikke tas til følge.

Klagenemndas faglige sekretariat, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, anbefaler klagenemnda å fatte følgende vedtak:

Klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. forvaltningsloven § 34. Klagenemnda skal vurdere de synspunkter som klager kommer med og kan ta opp forhold som ikke er berørt av klager. Klagenemnda er derfor ikke bundet av klagers anførsler.

Vedtak om ileggelse av miljøgebyret ble påklaget den 24.2.2019, og er innenfor klagefristen, jf. forskrift om kommunal håndheving av politivedtekter § 8 første ledd. Øvrige vilkår for klagebehandling er oppfylt.

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak av 5.2.2019 om ileggelse av miljøgebyr nr. 3100914 for overtredelse av politivedtekten § 4-1 første ledd. Gebyret ble ilagt i medhold av forskrift nr. 600 av 19.6.2012 om kommunal håndheving av politivedtekter og forskrift nr. 577 av 6.6.2007 om politivedtekter for Oslo kommune. I dette tilfellet ble det observert et overheng av snø og istapper på taket. Det var satt opp europaller med sperretape foran bygården.

Klager anfører at de hadde gjort det de kunne for, i tilstrekkelig grad, å varsle forbipasserende om faren. Videre viser klager til at det ble rekvirert bistand for rydding av tak dagen før miljøgebyret ble ilagt.

Klagenemnda viser til at politivedtekten § 4-1 første ledd første setning oppstiller to plikter for gårdeier som utløses når «snø eller is truer med å falle fra hustak mot offentlig sted». Eieren skal «straks sette opp avvisere eller lignende innretning», og deretter «snarest sørge for at taket blir ryddet». Avvisere skal etter § 4-1 gjøre det «tydelig» for forbipasserende at ferdselen er forbundet med fare eller ulempe. Ras fra hustak kan få svært alvorlige konsekvenser for forbipasserende, og bestemmelsen må følgelig håndheves strengt.

I denne saken har klager vist til at rekvirert bistand var bestilt før illeggelsen av miljøgebyret. Spørsmålet blir derfor om klager i tilstrekkelig grad har sørget for at forbipasserende «tydelig» blir varslet mot mulig takras.

Klagenemnda mener at den vedlagte fotodokumentasjonen tydelig viser at gårdeier i denne saken skulle ha hengt opp avvisere for å varsle om den mulige faren. Klagenemnda mener det ikke er tilstrekkelig tydelig å legge ut europaller med sperretape. Selv om denne typen innretning kan hindre ferdsel foran bygården, retter det nødvendigvis ikke fotgjengeres oppmerksomhet mot taket slik standardiserte veggmonterte avvisere gjør. Videre mener klagenemnda det heller ikke er tilstrekkelig å holde oppsyn med eller belage seg på at fotgjengere ikke går for tett inntil fasaden på bygården. Dersom snø eller is raser fra taket, vil dette skje raskt og uventet, og avvisere er derfor ment å forberede forbipasserende på at ferdsel på fortauet er forbundet med rasfare.

Klagenemnda er kommet til at gårdeier ikke i tilstrekkelig grad har ivaretatt sin plikt etter politivedtekten § 4-1.

Klagen tas ikke til følge.

[19/01387]

Sak 403 Klage over ilagt miljøgebyr nr. 3103582 (201901725) - Osterhausgate 14 AS

Saken gjelder:

Klagenemndas faglige sekretariat, dvs. Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har i brev av 01.07.2019 avgitt slik innstilling til klagenemnda:

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak av 6.2.2019, om illeggelse av miljøgebyr nr. 3103582 for overtredelse av politivedtekten § 4-1 første ledd. Bestemmelsen omfatter gårdeiers plikter knyttet til snø, is og rasfare.

Den 6.2.2019 ble det i Osterhaus gate 14 observert et over overheng av snø og istapper på taket. Det var ikke satt opp avvisere, men gårdeier hadde hengt opp sperrebånd utenfor bygården. På grunnlag av observasjonene av forholdene på taket ble det ilagt miljøgebyr for overtredelse av politivedtekten § 4-1 (dok 2). Bymiljøetatens betjent fotograferte forholdet (dok 3a-f).

Klagenemndas faglige sekretariat, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har gjennomgått saken og anbefaler at klagen ikke tas til følge.

Klagers anførsler

Osterhausgt 14 AS ved Gaute Gude Teigen påklaget vedtaket den 25.2.2019 (dok 5). Klager anfører at det ble bestilt fjerning av snø og is fra taket straks etter at isdannelse ble observert, og taket ble ryddet den 30. januar og 8. februar. Videre anfører klager at istappene ikke har vært hengende i mer enn 7 dager, og at gårdeier derfor har oppfylt sine plikter i henhold til politivedtekten § 4-1.

Vilkår for saksbehandling

Vedtak om illeggelse av miljøgebyr er et enkeltvedtak, jf. forvaltningsloven § 2 første ledd bokstav b. Vedtaket kan derfor påklages etter forvaltningsloven § 28 første ledd, og Oslo kommunes klagenemnd er riktig klageinstans, jf. forvaltningsloven § 28 annet ledd.

Bymiljøetaten identifiserte Osterhaudgt 14 AS, Holmendammen terrasse 5, 0773 Oslo som ansvarlig gårdeier. Som ansvarlig gårdeier er Osterhausgt 14 AS part i saken, jf. forvaltningsloven § 2 første ledd bokstav e.

Klagefristen er tre uker fra illeggelsen av miljøgebyret, jf. forskrift om kommunal håndheving av politivedtekter § 8 første ledd. Vedtaket om illeggelse av miljøgebyr ble oversendt pr. post med følgebrev datert 14.2.2019. Klagen ble fremsatt 25.2.2019, og er innenfor klagefristen.

Det foreligger etter dette ingen grunn til å avvise behandling av klagen.

Rettslig grunnlag

Bymiljøetatens illeggelse av miljøgebyr er gjort med hjemmel i forskrift av 9. juni 2012 nr. 600 om kommunal håndheving av politivedtekter, jf. politivedtekten § 9-2a. Formålet med forskriften er å sikre en ensartet og effektiv kommunal håndheving av vedtektene etter politiloven § 14 tredje ledd.

Det følger av politivedtekten § 4-1 første ledd at:

«Når snø eller is truer med å falle fra hustak mot offentlig sted, skal eieren straks sette opp avvisere eller lignende innretning som gjør det tydelig at ferdseien er forbundet med fare eller ulempe og snarest sørge for at taket blir ryddet. Avvisere skal fjernes senest etter 7 dager med mindre eieren kan dokumentere lengre ventetid på rekvirert bistand til takrydding.»

Klagebehandling i første instans

Bymiljøetaten er av den oppfatning at gårdeier ikke har oppfylt sine plikter etter bestemmelsen i politivedtekten § 4-1. Etaten viser til at dersom snø eller is truer med å falle ned fra hustak mot et offentlig beferdet fortau, er gårdeier pliktig til å sette opp avvisere på stedet og videre sørge for at taket snarest blir ryddet for snø og is. Videre bemerker etaten at bygården ligger i en mye beferdet gate, og at dette stiller skjerpede krav til gårdeier. I denne saken mener Bymiljøetaten at innretningen som var satt opp, ikke var tilstrekkelig for å varsle fotgjengere om at det var rasfare fra taket på eiendommen.

Bymiljøetaten har, etter en samlet vurdering av sakens opplysninger, ikke funnet å kunne frafalle miljøgebyret. I samsvar med forvaltningsloven § 33 tredje ledd ble saken oversendt Oslo kommunes klagenemnd den 28.2.2019 (dok1).

Faglig sekretariats vurdering av klagen

Faglig sekretariat for Oslo kommunes klagenemnd, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, understreker at klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. forvaltningsloven § 34. Den skal vurdere de synspunkter som klager kommer med, og kan ta opp forhold som ikke er berørt av klager. Klagenemnda er dermed ikke bundet av klagers anførsler.

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak av 6.2.2019 om illeggelse av miljøgebyr nr. 3103582 for overtredelse av politivedtekten § 4-1 første ledd. Gebyret ble ilagt i medhold av forskrift nr. 600 av 19.6.2012 om kommunal håndheving av politivedtekter og forskrift nr. 577

av 6.6.2007 om politivedtekter for Oslo kommune. I dette tilfellet ble det observert et overheng av snø og istapper på taket. Det var satt opp et sperrebånd foran bygården.

Da Oslo kommune v/Bymiljøetaten fikk i oppgave å håndheve enkelte bestemmelser i politivedtektene, var hovedformålet å effektivisere håndhevingen. Politivedtektene skal håndheves strengt, blant annet med den hensikt å sørge for trygg ferdsel på offentlig sted.

Klager har i klagen anført at bygården ble ryddet for snø og is den 30.1.2019 og 8.2.2019, og at istapper derfor ikke har vært hengende i mer enn 7 dager.

Politivedtekten § 4-1 første ledd første setning oppstiller to plikter for gårdeier som utløses når «snø eller is truer med å falle fra hustak mot offentlig sted». Eieren skal «straks sette opp avvisere eller lignende innretning», og deretter «snarest sørge for at taket blir ryddet». Avvisere skal etter § 4-1 gjøre det «tydelig» for forbipasserende at ferdselen er forbundet med fare eller ulempe. Ras fra hustak kan få svært alvorlige konsekvenser for forbipasserende, og bestemmelsen må følgelig håndheves strengt.

Faglig sekretariat mener at den vedlagte fotodokumentasjonen viser at gårdeier i denne saken skulle ha hengt opp avvisere for å varsle om den mulige faren. Faglig sekretariat mener det ikke er tilstrekkelig tydelig å henge opp sperrebånd foran bygården. Av bildene fremgår det at sperrebåndet var strukket langs med eiendommen, og ganske nærme husveggen. Faglig sekretariat mener at slik varsling ikke nødvendigvis retter forgjengeres oppmerksomhet mot taket slik standardiserte veggmonterte avvisere gjør. Videre mener faglig sekretariat at det heller ikke er tilstrekkelig å belage seg på at fotgjengere ikke går for tett inntil fasaden på bygården. Dersom snø eller is raser fra taket, vil dette skje raskt og uventet, og avvisere er derfor ment å forberede forbipasserende på at ferdsel på fortauet er forbundet med rasfare.

Endelig vil faglig sekretariat bemerke at 7-dagersregelen i politivedtekten kun kommer til anvendelse dersom gårdeier kan dokumentere lengre ventetid på rekvirert bistand. Regelen henviser til hvor lenge avvisere lovlig kan henge opp før fare/ulempe elimineres, og ikke hvor lenge istapper kan bli hengende.

Faglig sekretariat er etter dette kommet til at gårdeier ikke har oppfylt sine plikter etter politivedtekten § 4-1. Faglig sekretariat anbefaler etter dette at klagen ikke tas til følge.

Klagenemndas faglige sekretariat, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, anbefaler klagenemnda å fatte følgende vedtak:

Klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. forvaltningsloven § 34. Klagenemnda skal vurdere de synspunkter som klager kommer med og kan ta opp forhold som ikke er berørt av klager. Klagenemnda er derfor ikke bundet av klagers anførsler.

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak av 6.2.2019 om illeggelse av miljøgebyr nr. 3103582 for overtredelse av politivedtekten § 4-1 første ledd. Gebyret ble ilagt i medhold av forskrift nr. 600 av 19.6.2012 om kommunal håndheving av politivedtekter og forskrift nr. 577

av 6.6.2007 om politivedtekter for Oslo kommune. I dette tilfellet ble det observert et overheng av snø og istapper på taket. Det var satt opp et sperrebånd foran bygården.

Klager har i klagen anført at bygården ble ryddet for snø og is den 30.1.2019 og 8.2.2019, og at istapper derfor ikke har vært hengende i mer enn 7 dager.

Politivedtekten § 4-1 første ledd første setning oppstiller to plikter for gårdeier som utløses når «snø eller is truer med å falle fra hustak mot offentlig sted». Eieren skal «straks sette opp avvisere eller lignende innretning», og deretter «snarest sørge for at taket blir ryddet». Avvisere skal etter § 4-1 gjøre det «tydelig» for forbipasserende at ferdselen er forbundet med fare eller ulempe. Ras fra hustak kan få svært alvorlige konsekvenser for forbipasserende, og bestemmelsen må følgelig håndheves strengt.

Klagenemnda mener at den vedlagte fotodokumentasjonen tydelig viser at gårdeier i denne saken skulle ha hengt opp avvisere for å varsle om den mulige faren. Klagenemnda mener det ikke er tilstrekkelig tydelig å henge opp sperrebånd foran bygården. Av bildene fremgår det at sperrebåndet var strukket langs med eiendommen, og ganske nærme husveggen. Klagenemnda mener at slik varsling ikke nødvendigvis retter forgjengeres oppmerksomhet mot taket slik standardiserte veggmonterte avvisere gjør. Videre mener klagenemnda det heller ikke er tilstrekkelig å belage seg på at fotgjengere ikke går for tett inntil fasaden på bygården. Dersom snø eller is raser fra taket vil dette skje raskt og uventet, og avvisere er derfor ment å forberede forbipasserende på at ferdsel på fortauet er forbundet med rasfare.

Endelig vil klagenemnda understreke at 7-dagersregelen i politivedtekten kun kommer til anvendelse dersom gårdeier kan dokumentere lengre ventetid på rekvirert bistand. Regelen henviser til hvor lenge avvisere lovlig kan henge opp før fare/ulempe må elimineres, og ikke hvor lenge istapper kan bli hengende.

Klagenemnda er kommet til at gårdeier ikke i tilstrekkelig grad har ivaretatt sin plikt etter politivedtekten § 4-1.

Klagen tas ikke til følge.

[19/01388]

Sak 404 Klage over ilagt miljøgebyr nr. 3104487 (201901674) - Thereses gate 19

Saken gjelder:

Klagenemndas faglige sekretariat, dvs. Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har i brev av 01.07.2019 avgitt slik innstilling til klagenemnda:

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak av 8.2.2019, om illeggelse av miljøgebyr nr. 3104487 for overtredelse av politivedtekten § 4-1 første ledd. Bestemmelsen omfatter gårdeiers plikter knyttet til snø, is og rasfare.

Den 8.2.2019 ble det i Thereses gate ved nr. 19 observert et stort overheng av snø og istapper på taket. Det var ikke satt opp avvisere. På grunnlag av disse observasjonene ble det ilagt

miljøgebyr for overtredelse av politivedtekten § 4-1 (dok 2). Bymiljøetatens betjent fotograferte forholdet (dok 3a-d).

Klagenemndas faglige sekretariat, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har gjennomgått saken og anbefaler at klagen ikke tas til følge.

Klagers anførsler

Theresesgt 19 påklaget vedtaket den 23.2.2019 (dok 5). Klager anfører at det lå snø innerst på fortauet slik at fotgjengere ikke spaserte tett inntil fasaden, og av den grunn ikke var utsatt for fare/skade. Videre blir det anført at situasjonen var under oppsyn frem til istappene smeltet bort i løpet av de to neste dagene.

Vilkår for saksbehandling

Vedtak om illeggelse av miljøgebyr er et enkeltvedtak, jf. forvaltningsloven § 2 første ledd bokstav b. Vedtaket kan derfor påklages etter forvaltningsloven § 28 første ledd, og Oslo kommunes klagenemnd er riktig klageinstans, jf. forvaltningsloven § 28 annet ledd.

Bymiljøetaten identifiserte Theresesgt 19 v/ Serendah & styret, Thereses gate 19b, 0354 Oslo som ansvarlig gårdeier. Som ansvarlig gårdeier er Theresesgt 19 part i saken, jf. forvaltningsloven § 2 første ledd bokstav e.

Klagefristen er tre uker fra illeggelsen av miljøgebyret, jf. forskrift om kommunal håndheving av politivedtekter § 8 første ledd. Vedtaket om illeggelse av miljøgebyr ble oversendt pr. post med følgebrev datert 18.2.2019. Klagen ble fremsatt 23.2.2019, og er innenfor klagefristen.

Det foreligger etter dette ingen grunn til å avvise behandling av klagen.

Rettslig grunnlag

Bymiljøetatens illeggelse av miljøgebyr er gjort med hjemmel i forskrift av 9. juni 2012 nr. 600 om kommunal håndheving av politivedtekter, jf. politivedtekten § 9-2a. Formålet med forskriften er å sikre en ensartet og effektiv kommunal håndheving av vedtektene etter politiloven § 14 tredje ledd.

Det følger av politivedtekten § 4-1 første ledd at:

«Når snø eller is truer med å falle fra hustak mot offentlig sted, skal eieren straks sette opp avvisere eller lignende innretning som gjør det tydelig at ferdseien er forbundet med fare eller ulempe og snarest sørge for at taket blir ryddet. Avvisere skal fjernes senest etter 7 dager med mindre eieren kan dokumentere lengre ventetid på rekvirert bistand til takrydding.»

Klagebehandling i første instans

Bymiljøetaten er av den oppfatning at gårdeier ikke har oppfylt sine plikter etter bestemmelsen i politivedtekten § 4-1. Etaten viser til at dersom snø eller is truer med å falle ned fra hustak mot et offentlig beferdet fortau, er gårdeier pliktig til å sette opp avvisere på stedet og videre sørge for at taket snarest blir ryddet for snø og is. Bymiljøetaten understreker at snø som ligger langs med fasaden ikke er å anse som et varsel i henhold til gårdeiers plikt til å varsle om rasfare etter politivedtekten § 4-1.

Videre bemerker etaten at bygården ligger i en mye beferdet gate, og at dette stiller skjerpede krav til gårdeier.

Bymiljøetaten har, etter en samlet vurdering av sakens opplysninger, ikke funnet å kunne frafalle miljøgebyret. I samsvar med forvaltningsloven § 33 tredje ledd ble saken oversendt Oslo kommunes klagenemnd den 27.2.2019 (dok 1).

Faglig sekretariats vurdering av klagen

Faglig sekretariat for Oslo kommunes klagenemnd, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, understreker at klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. forvaltningsloven § 34. Den skal vurdere de synspunkter som klager kommer med, og kan ta opp forhold som ikke er berørt av klager. Klagenemnda er dermed ikke bundet av klagers anførsler.

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak av 8.2.2019 om illeggelse av miljøgebyr nr. 3104487 for overtredelse av politivedtekten § 4-1 første ledd. Gebyret ble ilagt i medhold av forskrift nr. 600 av 19.6.2012 om kommunal håndheving av politivedtekter og forskrift nr. 577 av 6.6.2007 om politivedtekter for Oslo kommune. I dette tilfellet ble det observert et overheng av snø på taket, og det var ikke satt opp avvisere for å varsle om faren.

Da Oslo kommune v/Bymiljøetaten fikk i oppgave å håndheve enkelte bestemmelser i politivedtektene var hovedformålet å effektivisere håndhevingen. Politivedtektene skal håndheves strengt, blant annet med den hensikt å sørge for trygg ferdsel på offentlig sted.

Klager har i klagen anført at det ikke forelå fare for forbipasserende på grunn av snø innerst på fortauet. Videre har klager anført at situasjonen var under oppsyn frem til istappene smeltet bort i løpet av kort tid.

Politivedtekten § 4-1 første ledd første setning oppstiller to plikter for gårdeier som utløses når «snø eller is truer med å falle fra hustak mot offentlig sted». Eieren skal «straks sette opp avvisere eller lignende innretning», og deretter «snarest sørge for at taket blir ryddet». Ras fra hustak kan få svært alvorlige konsekvenser for forbipasserende, og bestemmelsen må følgelig håndheves strengt.

Gårdeier plikter altså straks å sette opp avvisere eller lignende innretning som gjør det tydelig at ferdsel er forbundet med fare eller ulempe. Etter at forholdene er undersøkt nærmere og eventuell rasfare er eliminert skal avvisere straks fjernes. Uttrykkene «straks» og «snarest» i politivedtekten § 4-1 må tolkes slik at gårdeier ikke kan vente på at snøen smelter før det ageres. Gårdeier har en plikt til å varsle og sørge for at det er trygt å ferdes på fortauet utenfor bygården.

Faglig sekretariat mener at den vedlagte fotodokumentasjonen tydelig viser at gårdeier i denne saken skulle ha hengt opp avvisere for å varsle om den mulige faren. Faglig sekretariat mener det ikke er tilstrekkelig å holde oppsyn eller belage seg på at fotgjengere ikke går for tett inntil fasaden på bygården. Dersom snø eller is raser fra taket, vil dette skje raskt og uventet, og avvisere er derfor ment å forberede forbipasserende på at ferdsel på fortauet er forbundet med rasfare.

Faglig sekretariat er kommet til at gårdeier ikke i tilstrekkelig grad har ivaretatt sin plikt etter politivedtekten § 4-1. Fagligsekretariat anbefaler etter dette at klagen ikke tas til følge.

Klagenemndas faglige sekretariat, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, anbefaler klagenemnda å fatte følgende vedtak:

Klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. forvaltningsloven § 34. Klagenemnda skal vurdere de synspunkter som klager kommer med og kan ta opp forhold som ikke er berørt av klager. Klagenemnda er derfor ikke bundet av klagers anførsler.

Vedtak om illeggelse av miljøgebyret ble påklaget den 23.2.2019, og er innenfor klagefristen, jf. forskrift om kommunal håndheving av politivedtekter § 8 første ledd. Øvrige vilkår for klagebehandling er oppfylt.

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak av 8.2.2019 om illeggelse av miljøgebyr nr. 3104487 for overtredelse av politivedtekten § 4-1 første ledd. Gebyret ble ilagt i medhold av forskrift nr. 600 av 19.6.2012 om kommunal håndheving av politivedtekter og forskrift nr. 577 av 6.6.2007 om politivedtekter for Oslo kommune. I dette tilfellet ble det observert et overheng av snø på taket, og det var ikke satt opp avvisere for å varsle om faren.

Klager har i klagen anført at det ikke forelå fare for forbipasserende på grunn av snø innerst på fortauet. Videre har klager anført at situasjonen var under oppsyn frem til istappene smeltet bort i løpet av kort tid.

Politivedtekten § 4-1 første ledd første setning oppstiller to plikter for gårdeier som utløses når «snø eller is truer med å falle fra hustak mot offentlig sted». Eierne skal «straks sette opp avvisere eller lignende innretning», og deretter «snarest sørge for at taket blir ryddet». Ras fra hustak kan få svært alvorlige konsekvenser for forbipasserende, og bestemmelsen må følgelig håndheves strengt.

Gårdeier plikter altså straks å sette opp avvisere eller lignende innretning som gjør det tydelig at ferdsel er forbundet med fare eller ulempe. Etter at forholdene er undersøkt nærmere og eventuell rasfare er eliminert skal avvisere straks fjernes. Uttrykkene «straks» og «snarest» i politivedtekten § 4-1 må tolkes slik at gårdeier ikke kan vente på at snøen smelter før det ageres. Gårdeier har en plikt til å varsle og sørge for at det er trygt å ferdes på fortauet utenfor bygården.

Klagenemnda mener at den vedlagte fotodokumentasjonen tydelig viser at gårdeier i denne saken skulle ha hengt opp avvisere for å varsle om den mulige faren. Klagenemnda mener det ikke er tilstrekkelig å holde oppsyn med eller belage seg på at fotgjengere ikke går for tett inntil fasaden på bygården. Det er viktig å understreke at dersom snø eller is raser fra taket, vil dette skje raskt og uventet, og avvisere er derfor ment å forberede forbipasserende på at ferdsel på fortauet er forbundet med rasfare.

Klagenemnda er kommet til at gårdeier ikke i tilstrekkelig grad har ivaretatt sin plikt etter politivedtekten § 4-1.

Klagen tas ikke til følge.

[19/01389]

Sak 405 Klage over ilagt miljøgebyr nr. 3104231 (201901677) - Bygdøy Allé 1

Saken gjelder:

Klagenemndas faglige sekretariat, dvs. Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har i brev av 01.07.2019 avgitt slik innstilling til klagenemnda:

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak av 4.2.2019, om illeggelse av miljøgebyr nr. 3104231 for overtredelse av politivedtekten § 4-1 første ledd. Bestemmelsen omfatter gårdeiers plikter knyttet til snø, is og rasfare.

Den 4.2.2019 ble det i Bygdøy Alle ved nr. 1 observert istapper hengende fra takrenna på bygården. Det var ikke satt opp avvisere. På grunnlag av disse observasjonene ble det ilagt miljøgebyr for overtredelse av politivedtekten § 4-1 (dok 2). Bymiljøetatens betjent fotograferte forholdet (dok 3a-d).

Klagenemndas faglige sekretariat, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har gjennomgått saken og anbefaler at klagen ikke tas til følge.

Klagers anførsler

Bygdøy Alle 1 AS påklaget vedtaket den 22.2.2019 (dok 5 med vedlegg). Klager anfører at de har avtale med firmaet Storbråten AS som daglig sjekker eiendommen for is og snø. Firmaet hadde vært ved bygården den 4.2.2019, uten at det ble rapportert om dannelser av snø/is på taket på bygården.

Vilkår for saksbehandling

Vedtak om illeggelse av miljøgebyr er et enkeltvedtak, jf. forvaltningsloven § 2 første ledd bokstav b. Vedtaket kan derfor påklages etter forvaltningsloven § 28 første ledd, og Oslo kommunes klagenemnd er riktig klageinstans, jf. forvaltningsloven § 28 annet ledd.

Bymiljøetaten identifiserte Bygdøy Alle 1 AS, postboks 1350 Vika, 0113 Oslo som ansvarlig gårdeier. Som ansvarlig gårdeier er Bygdøy Alle 1 AS part i saken, jf. forvaltningsloven § 2 første ledd bokstav e.

Klagefristen er tre uker fra illeggelsen av miljøgebyret, jf. forskrift om kommunal håndheving av politivedtekter § 8 første ledd. Vedtaket om illeggelse av miljøgebyr ble oversendt pr. post med følgebrev datert 11.2.2019. Klagen ble fremsatt 22.2.2019, og er innenfor klagefristen.

Det foreligger etter dette ingen grunn til å avvise behandling av klagen.

Rettslig grunnlag

Bymiljøetatens illeggelse av miljøgebyr er gjort med hjemmel i forskrift av 9. juni 2012 nr. 600 om kommunal håndheving av politivedtekter, jf. politivedtekten § 9-2a. Formålet med forskriften er å sikre en ensartet og effektiv kommunal håndheving av vedtektene etter politiloven § 14 tredje ledd.

Det følger av politivedtekten § 4-1 første ledd at:

«Når snø eller is truer med å falle fra hustak mot offentlig sted, skal eieren straks sette opp avvisere eller lignende innretning som gjør det tydelig at ferdseien er forbundet med fare eller ulempe og

snarest sørge for at taket blir ryddet. Avvisere skal fjernes senest etter 7 dager med mindre eieren kan dokumentere lengre ventetid på rekvirert bistand til takrydding.»

Klagebehandling i første instans

Bymiljøetaten er av den oppfatning at gårdeier ikke har oppfylt sine plikter etter bestemmelsen i politivedtekten § 4-1. Etaten viser til at dersom snø eller is truer med å falle ned fra hustak mot et offentlig beferdet fortau, er gårdeier pliktig til å sette opp avvisere på stedet og videre sørge for at taket snarest blir ryddet for snø og is. Videre bemerker etaten at bygården ligger i en mye beferdet gate, og at dette stiller skjerpede krav til gårdeier.

Bymiljøetaten har, etter en samlet vurdering av sakens opplysninger, ikke funnet å kunne frafalle miljøgebyret. I samsvar med forvaltningsloven § 33 tredje ledd ble saken oversendt Oslo kommunes klagenemnd den 28.2.2019 (dok1).

Faglig sekretariats vurdering av klagen

Faglig sekretariat for Oslo kommunes klagenemnd, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, understreker at klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. forvaltningsloven § 34. Den skal vurdere de synspunkter som klager kommer med, og kan ta opp forhold som ikke er berørt av klager. Klagenemnda er dermed ikke bundet av klagers anførsler.

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak av 4.2.2019 om illeggelse av miljøgebyr nr. 3104231 for overtredelse av politivedtekten § 4-1 første ledd. Gebyret ble ilagt i medhold av forskrift nr. 600 av 19.6.2012 om kommunal håndheving av politivedtekter og forskrift nr. 577 av 6.6.2007 om politivedtekter for Oslo kommune. I dette tilfellet ble det observert istapper hengende fra taket på bygården, og det var ikke satt opp avvisere.

Da Oslo kommune v/Bymiljøetaten fikk i oppgave å håndheve enkelte bestemmelser i politivedtektene var hovedformålet å effektivisere håndhevingen. Politivedtektene skal håndheves strengt, blant annet med den hensikt å sørge for trygg ferdsel på offentlig sted.

Klager har i klagen vist til at firmaet Storbråten AS daglig sjekker eiendommen for is og snø, og at det den 4.2.2019 ikke ble rapportert om dannelser av snø/is på taket på bygården.

Politivedtekten § 4-1 første ledd første setning oppstiller to plikter for gårdeier som utløses når «snø eller is truer med å falle fra hustak mot offentlig sted». Eieren skal «straks sette opp avvisere eller lignende innretning», og deretter «snarest sørge for at taket blir ryddet». Ras fra hustak kan få svært alvorlige konsekvenser for forbipasserende, og bestemmelsen må følgelig håndheves strengt.

Gårdeier plikter altså straks å sette opp avvisere eller lignende innretning som gjør det tydelig at ferdsel er forbundet med fare eller ulempe. Etter at forholdene er undersøkt nærmere og eventuell rasfare er eliminert skal avvisere straks fjernes. Uttrykkene «straks» og «snarest» i politivedtekten § 4-1 må tolkes slik at gårdeier ikke kan vente på at snøen smelter før det ageres. Gårdeier har en plikt til å varsle og sørge for at det er trygt å ferdes på fortauets utenfor bygården.

Faglig sekretariat mener at den vedlagte fotodokumentasjonen viser at gårdeier i denne saken skulle ha satt ut avvisere for å varsle forbipasserende om den mulige faren for takras. Faglig

sekretariat er derfor av den oppfatning at gårdeier ikke i tilstrekkelig grad har ivaretatt sin plikt etter politivedtekten § 4-1.

Endelig vil faglig sekretariat bemerke at politivedtekten § 4-1 oppstiller en objektiv plikt for *gårdeier* til å føre tilsyn med taket. Dette innebærer at gårdeier også selv må følge med, og handle dersom snø eller is truer med å rase ned fra taket.

Faglig sekretariat anbefaler etter dette at klagen ikke tas til følge.

Klagenemndas faglige sekretariat, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, anbefaler klagenemnda å fatte følgende vedtak:

Klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. forvaltningsloven § 34. Klagenemnda skal vurdere de synspunkter som klager kommer med og kan ta opp forhold som ikke er berørt av klager. Klagenemnda er derfor ikke bundet av klagers anførsler.

Vedtak om illeggelse av miljøgebyret ble påklaget den 22.2.2019, og er innenfor klagefristen, jf. forskrift om kommunal håndheving av politivedtekter § 8 første ledd. Øvrige vilkår for klagebehandling er oppfylt.

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak av 4.2.2019 om illeggelse av miljøgebyr nr. 3104231 for overtredelse av politivedtekten § 4-1 første ledd. Gebyret ble ilagt i medhold av forskrift nr. 600 av 19.6.2012 om kommunal håndheving av politivedtekter og forskrift nr. 577 av 6.6.2007 om politivedtekter for Oslo kommune. I dette tilfellet ble det observert istapper hengende fra taket på bygården, og det var ikke satt opp avvisere.

Klager har i klagen vist til at firmaet Storbråten AS daglig sjekker eiendommen for is og snø, og at det den 4.2.2019 ikke ble rapportert om dannelser av snø/is på taket på bygården.

Politivedtekten § 4-1 første ledd første setning oppstiller to plikter for gårdeier som utløses når «snø eller is truer med å falle fra hustak mot offentlig sted». Eieren skal «straks sette opp avvisere eller lignende innretning», og deretter «snarest sørge for at taket blir ryddet». Ras fra hustak kan få svært alvorlige konsekvenser for forbipasserende, og bestemmelsen må følgelig håndheves strengt.

Gårdeier plikter altså straks å sette opp avvisere eller lignende innretning som gjør det tydelig at ferdsel er forbundet med fare eller ulempe. Etter at forholdene er undersøkt nærmere og eventuell rasfare er eliminert skal avvisere straks fjernes. Uttrykkene «straks» og «snarest» i politivedtekten § 4-1 må tolkes slik at gårdeier ikke kan vente på at snøen smelter før det ageres. Gårdeier har en plikt til å varsle og sørge for at det er trygt å ferdes på fortauet utenfor bygården.

Klagenemnda mener at den vedlagte fotodokumentasjonen viser at gårdeier i denne saken skulle ha satt ut avvisere for å varsle forbipasserende om den mulige faren for takras. Klagenemnda er derfor av den oppfatning at gårdeier ikke i tilstrekkelig grad har ivaretatt sin plikt etter politivedtekten § 4-1.

Endelig vil klagenemnda bemerke at politivedtekten § 4-1 oppstiller en objektiv plikt for *gårdeier* til å føre tilsyn med taket. Dette innebærer at gårdeier også selv må følge med, og handle dersom snø eller is truer med å rase ned fra taket.

Klagenemnda er etter dette kommet til at klagen ikke tas til følge.

[19/01390]

Sak 406 Klage - Ilagt miljøgebyr nr. 3104617 (201901792) - Sameiet Markveien 60

Saken gjelder:

Klagenemndas faglige sekretariat, dvs. Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har i brev av 30.06.2019 avgitt slik innstilling til klagenemnda:

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak av 11.2.2019, vedrørende illeggelse av miljøgebyr nr. 3104617 for overtredelse av politivedtekten § 4-1 første ledd. Bestemmelsen regulerer gårdeiers plikter knyttet til snø, is og rasfare.

Den 11.2.2019 ble det i Markveien 60 observert snø og is som var i ferd med å rase fra taket.

Det var hengt opp avvisere, men Bymiljøetatens betjent mente det forelå en umiddelbar fare for ras. På grunnlag av denne observasjonen ble det ilagt et miljøgebyr for overtredelse av politivedtekten § 4-1 (dok 2). Bymiljøetatens betjent fotograferte forholdet (dok 3a-f).

Klagenemndas faglige sekretariat, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har gjennomgått saken og anbefaler at klagen ikke tas til følge.

Klagers anførsler

Vedtaket ble påklaget den 28.2.2019 (dok 5). Klager viser til at sameiet har daglige rutiner med

å fjerne is og snø, og anfører at miljøgebyret er uriktig ilagt. Sameiet fjerner snø og is etter arbeidstid med kosteskaft fra bygårdens øverste etasje. Klager viser til at denne prosessen er tidkrevende, fordi det må flere personer til for både å banke ned snø fra taket samtidig som noen sikrer tryggheten for forbipasserende. Klager anfører at taket blir inspisert hver morgen, og ryddet ved behov.

Vilkår for saksbehandling

Vedtak om illeggelse av miljøgebyr er et enkeltvedtak, jf. forvaltningsloven § 2 første ledd bokstav b. Vedtaket kan derfor påklages etter forvaltningsloven § 28 første ledd, og Oslo kommunes klagenemnd er riktig klageinstans, jf. forvaltningsloven § 28 annet ledd.

Bymiljøetaten identifiserte Sameiet Markveien 60 v/ Markus Gjelseth, Markveien 60, 0550 Oslo som ansvarlig gårdeier. Som ansvarlig gårdeier er sameiet part i saken, jf. forvaltningsloven § 2 første ledd bokstav e.

Klagefristen er tre uker fra illeggelsen av miljøgebyret, jf. forskrift om kommunal håndheving av politivedtekter § 8 første ledd. Vedtaket om illeggelse av miljøgebyr ble oversendt pr. post

med følgebrev datert 20.2.2019. Klagen ble fremsatt 28.2.2019, og er innenfor klagefristen. Det foreligger etter dette ingen grunn til å avvise behandling av klagen.

Rettslig grunnlag

Bymiljøetatens illeggelse av miljøgebyr er gjort med hjemmel i forskrift av 9. juni 2012 nr. 600 om kommunal håndheving av politivedtekter, jf. politivedtekten § 9-2a. Formålet med forskriften er å sikre en ensartet og effektiv kommunal håndheving av vedtektene etter politiloven § 14 tredje ledd.

Det følger av politivedtekten § 4-1 første ledd at:

«Når snø eller is truer med å falle fra hustak mot offentlig sted, skal eieren straks sette opp avvisere eller lignende innretning som gjør det tydelig at ferdselen er forbundet med fare eller ulempe og snarest sørge for at taket blir ryddet. Avvisere skal fjernes senest etter 7 dager med mindre eieren kan dokumentere lengre ventetid på rekvirert bistand til takrydding.»

Klagebehandling i første instans

Bymiljøetaten mener at gårdeier ikke har overholdt sine plikter i henhold til politivedtekten § 4-1. Bymiljøetaten bemerker i oversendelsen at dersom snø eller is truer med å falle ned fra hustak mot et offentlig beferdet fortau, er gårdeier pliktig til å sette opp avvisere på stedet og videre sørge for at taket snarest blir ryddet. Etaten viser til at det i denne saken var satt ut avvisere, men at det forelå umiddelbar fare for takras. Etter etatens mening er det ikke tilstrekkelig å fjerne snø/is som man når med et kosterask. Dersom gårdeier ikke har mulighet til å ta seg opp på taket bør det rekvireres bistand.

Etter en samlet vurdering av sakens opplysninger har etaten ikke funnet å kunne frafalle miljøgebyret. I samsvar med forvaltningsloven § 33 tredje ledd ble saken oversendt Oslo kommunes klagenemnd den 4.3.2019 (dok 1).

Faglig sekretariats vurdering av klagen

Faglig sekretariat for Oslo kommunes klagenemnd, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, understreker at klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. forvaltningsloven § 34. Den skal vurdere de synspunkter som klager kommer med, og kan ta opp forhold som ikke er berørt av klager. Klagenemnda er dermed ikke bundet av klagers anførsler.

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak av 11.2.2019 om illeggelse av miljøgebyr nr. 3104617 for overtredelse av politivedtekten § 4-1 første ledd. Gebyret ble ilagt i medhold av forskrift nr. 600 av 19.6.2012 om kommunal håndheving av politivedtekter og forskrift nr. 577 av 6.6.2007 om politivedtekter for Oslo kommune. I dette tilfellet ble det observert et overheng av snø og is på taket på bygården.

Da Oslo kommune v/Bymiljøetaten fikk i oppgave å håndheve enkelte bestemmelser i politivedtektene, var hovedformålet å effektivisere håndhevingen. Politivedtektene skal håndheves strengt, blant annet med den hensikt å sørge for trygg ferdsel på offentlig sted. Klager viser til at sameiet har daglige rutiner med å fjerne is og snø, og anfører at miljøgebyret er uriktig ilagt. Sameiet fjerner snø og is etter arbeidstid med kosterask fra bygårdens øverste etasje. Klager viser til at denne prosessen er tidkrevende, fordi det må flere personer til for både å banke ned snø fra taket samtidig som noen sikrer tryggheten for forbipasserende. Klager

anfører at taket blir inspisert hver morgen, og ryddet ved behov.

Faglig sekretariat viser til at politivedtekten § 4-1 første ledd første setning oppstiller to plikter for gårdeier som utløses når «snø eller is truer med å falle fra hustak mot offentlig sted».

Eieren

skal «straks sette opp avvisere eller lignende innretning», og deretter «snarest sørge for at taket

blir ryddet». Ras fra hustak kan få svært alvorlige konsekvenser for forbipasserende, og bestemmelsen må følgelig håndheves strengt. Gårdeier har i denne saken hengt opp avvisere, men faglig sekretariat mener at fotodokumentasjonen i denne saken viser at det forelå umiddelbar fare for takras da snø og is hang over kanten på takrenna.

Faglig sekretariat minner om at det ikke er tilstrekkelig kun å henge ut avvisere når det er fare for at snø og is kan rase fra taket. Som gårdeier er man også pålagt å ha rutiner for å rydde taket

og iverksette konkrete tiltak snarest mulig. Faglig sekretariat vil også understreke at avvisere kun skal henges opp når det er fare for at snø eller is raser fra hustak mot offentlig sted.

Avvisere skal brukes for å varsle forbipasserende om fare/ulempe ved å ferdes på fortauet. Da gårdeier hang opp avvisere, skulle det også vært sørget for at taket ble ryddet snarest.

Klager har anført at de daglig har tilsyn av taket, og at det blir ryddet etter behov. Faglig sekretariat viser til at det store skadeomfanget som er påregnelig når det først faller is-/snøklumper fra stor høyde, medfører en plikt til særlig påpasselighet. Å fjerne snø og is med et

kosteskaft, fjerner bare noe av risikoen for takras. Gårdeier må sørge for at større mengder snø som ligger på taket, blir fjernet for å oppfylle plikten etter politivedtekten § 4-1. Gårdeier må derfor innarbeide gode rutiner for hyppig tilsyn av taket og sørge for at det blir ryddet snarest.

Faglig sekretariat er etter dette kommet til at gårdeier ikke har oppfylt sine plikter etter politivedtekten § 4-1. Faglig sekretariat anbefaler etter dette at klagen ikke tas til følge.

Klagenemndas faglige sekretariat, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, anbefaler klagenemnda å fatte følgende vedtak:

Klagenemnda kan prøve alle sider av saken herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. forvaltningsloven § 34. Klagenemnda skal vurdere de synspunkter som klager kommer med og kan ta opp forhold som ikke er berørt av klager. Klagenemnda er derfor ikke bundet av klagers anførsler.

Vedtak om illeggelse av miljøgebyret ble påklaget den 28.2.2019, og er innenfor klagefristen, jf. forskrift om kommunal håndheving av politivedtekter § 8 første ledd. Øvrige vilkår for klagebehandling anses oppfylt.

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak av 11.2.2019 om illeggelse av miljøgebyr nr. 3104617 for overtredelse av politivedtekten § 4-1 første ledd. Gebyret ble ilagt i medhold av forskrift nr. 600 av 19.6.2012 om kommunal håndheving av politivedtekter og forskrift nr. 577

av 6.6.2007 om politivedtekter for Oslo kommune. I dette tilfellet ble det observert et overheng av snø og is på taket på bygården.

Klager viser til at sameiet har daglige rutiner med å fjerne is og snø, og anfører at miljøgebyret er uriktig ilagt. Klager anfører at taket blir inspisert hver morgen, og ryddet ved behov.

Politivedtekten § 4-1 første ledd første setning oppstiller to plikter for gårdeier som utløses når «snø eller is truer med å falle fra hustak mot offentlig sted». Eieren skal «straks sette opp avvisere eller lignende innretning», og deretter «snarest sørge for at taket blir ryddet». Ras fra hustak kan få svært alvorlige konsekvenser for forbipasserende, og bestemmelsen må følgelig håndheves strengt. Gårdeier har i denne saken hengt opp avvisere, og informert om at taket inspiseres daglig og ryddes ved behov.

Klagenemnda mener det ikke er tilstrekkelig kun å henge ut avvisere når det er fare for at snø og is kan rase fra taket. Som gårdeier er man også pålagt å ha rutiner for å rydde taket, og iverksette konkrete tiltak snarest mulig. Klagenemnda vil også understreke at avvisere kun skal henges opp når det *er* fare for at snø eller is raser fra hustak mot offentlig sted. Avvisere skal brukes for å varsle forbipasserende om fare/ulempe ved å ferdes på fortauet. I denne saken skulle gårdeier besørget rydding av taket så fort som mulig etter at avvisere var hengt opp.

Klagenemnda bemerker at fotodokumentasjonen tydelig viser store mengder snø og is som henger over takrenna på bygården. Gårdeier må innarbeide gode rutiner for hyppig tilsyn av taket og sørge for at det blir ryddet snarest. Klagenemnda mener det store skadeomfanget som er påregnelig når det først faller is- /snøklumper fra stor høyde, medfører en plikt til særlig påpasselighet. Klagenemnda er av den oppfatning at gårdeier skulle besørget at hele taket ble ryddet for is og snø, og at det derfor ikke er tilstrekkelig bare å fjerne det ytterste laget av snø.

Klagenemnda mener derfor at gårdeier i denne saken ikke har oppfylt sine plikter etter politivedtekten § 4-1.

Klagenemnda er etter dette kommet til at klagen ikke tas til følge.

[19/01508]

Sak 407 Klage over ilagt miljøgebyr nr. 3101903 (201901673) - Calmeyersgt 11 AS

Saken gjelder:

Klagenemndas faglige sekretariat, dvs. Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har i brev av 07.08.2019 avgitt slik innstilling til klagenemnda:

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak av 8.2.2019, om ileggelse av miljøgebyr nr. 3101903 for overtredelse av politivedtekten § 4-1 første ledd. Bestemmelsen omfatter gårdeiers plikter knyttet til snø, is og rasfare.

Den 8.2.2019 ble det ved Calmeyersgate 11 observert istapper som hang ned fra taket. På grunnlag av disse observasjonene ble det ilagt et miljøgebyr for overtredelse av politivedtekten § 4-1 (dok 2). Det var satt opp avvisere, men forholdene ble vurdert som så

ustabile at Bymiljøetatens betjent mente det var nødvendig å tilkalle Brann- og redningsetaten for å rydde taket. Bymiljøetatens betjent fotograferte forholdet (dok 3a-j).

Klagenemndas faglige sekretariat, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har gjennomgått saken og anbefaler at klagen ikke tas til følge.

Klagers anførsler

Calmeyersgt 11 AS ved Petter Blom påklaget vedtaket den 21.2.2019 (dok 5). Klager anfører at de den 4.2.2019 var rundt hele bygningen med lift og slo ned alle istapper og isdannelse av snø som truet med å rase ned. På grunn av værsifte som var meldt de påfølgende dagene, ble avvisere hengt opp for å varsle om fare dersom nye istapper og snødannelse oppstod. På bakgrunn av dette hevder klager at de har overholdt sine plikter i henhold til politivedtekten § 4-1.

Vilkår for saksbehandling

Vedtak om illeggelse av miljøgebyr er et enkeltvedtak, jf. forvaltningsloven § 2 første ledd bokstav b. Vedtaket kan derfor påklages etter forvaltningsloven § 28 første ledd, og Oslo kommunes klagenemnd er riktig klageinstans, jf. forvaltningsloven § 28 annet ledd.

Bymiljøetaten identifiserte Calmeyersgt 11 AS, Selma Ellefsens vei 6, 0581 Oslo som ansvarlig gårdeier. Som ansvarlig gårdeier er Calmeyersgt 11 AS part i saken, jf. forvaltningsloven § 2 første ledd bokstav e. Klagefristen er tre uker fra illeggelsen av miljøgebyret, jf. forskrift om kommunal håndheving av politivedtekter § 8 første ledd. Vedtaket om illeggelse av miljøgebyr ble oversendt pr. post med følgebrev datert 17.2.2019. Klagen ble fremsatt 21.2.2019, og er innenfor klagefristen. Det foreligger etter dette ingen grunn til å avvise behandling av klagen.

Rettslig grunnlag

Bymiljøetatens illeggelse av miljøgebyr er gjort med hjemmel i forskrift av 9. juni 2012 nr. 600 om kommunal håndheving av politivedtekter, jf. politivedtekten § 9-2a. Formålet med forskriften er å sikre en ensartet og effektiv kommunal håndheving av vedtektene etter politiloven § 14 tredje ledd.

Det følger av politivedtekten § 4-1 første ledd at:

«Når snø eller is truer med å falle fra hustak mot offentlig sted, skal eieren straks sette opp avvisere eller lignende innretning som gjør det tydelig at ferdselen er forbundet med fare eller ulempe og snarest sørge for at taket blir ryddet. Avvisere skal fjernes senest etter 7 dager med mindre eieren kan dokumentere lengre ventetid på rekvirert bistand til takrydding.»

Klagebehandling i første instans

Bymiljøetaten er av den oppfatning at gårdeier ikke har oppfylt sine plikter etter bestemmelsen i politivedtekten § 4-1. Etaten viser til at dersom snø eller is truer med å falle ned fra hustak mot et offentlig beferdet fortau, er gårdeier pliktig til å sette opp avvisere på stedet og videre sørge for at taket snarest blir ryddet for snø og is.

Bymiljøetaten viser til at det i denne saken var hengt opp avvisere, men at den umiddelbare faren for ras tilsa at taket skulle vært ryddet tidligere. Bymiljøetaten understreker at det ikke er anledning til å sette ut avvisere for å avvende utviklingen av forholdene på taket. Avvisere skal bare brukes som et midlertidig varsel når det også bestilles rydding av tak. Etaten viser til at det ikke er oversendt dokumentasjon fra klager om at det var bestilt bistand for rydding.

Videre bemerker etaten at bygården ligger i en mye beferdet gate, og at dette stiller skjerpede krav til gårdeier.

Bymiljøetaten har, etter en samlet vurdering av sakens opplysninger, ikke funnet å kunne frafalle miljøgebyret. I samsvar med forvaltningsloven § 33 tredje ledd ble saken oversendt Oslo kommunes klagenemnd den 26.2.2019 (dok1).

Faglig sekretariats vurdering av klagen

Faglig sekretariat for Oslo kommunes klagenemnd, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, understreker at klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. forvaltningsloven § 34. Den skal vurdere de synspunkter som klager kommer med, og kan ta opp forhold som ikke er berørt av klager. Klagenemnda er dermed ikke bundet av klagers anførsler.

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak av 8.2.2019 om illeggelse av miljøgebyr nr. 3101903 for overtredelse av politivedtekten § 4-1 første ledd. Gebyret ble ilagt i medhold av forskrift nr. 600 av 19.6.2012 om kommunal håndheving av politivedtekter og forskrift nr. 577 av 6.6.2007 om politivedtekter for Oslo kommune. I dette tilfellet ble det observert istapper hengende fra taket, og det forelå en umiddelbar fare for ras.

Da Oslo kommune v/Bymiljøetaten fikk i oppgave å håndheve enkelte bestemmelser i politivedtektene, var hovedformålet å effektivisere håndhevingen. Politivedtektene skal håndheves strengt, blant annet med den hensikt å sørge for trygg ferdsel på offentlig sted. Klager har i klagen anført at bygården ble ryddet for snø og is den 4.2.2019 og at avvisere ble hengt opp på grunn av mulig snø- og isdannelse i uke 6.

Politivedtekten § 4-1 første ledd første setning oppstiller to plikter for gårdeier som utløses når «snø eller is truer med å falle fra hustak mot offentlig sted». Eieren skal «straks sette opp avvisere eller lignende innretning», og deretter «snarest sørge for at taket blir ryddet». Ras fra hustak kan få svært alvorlige konsekvenser for forbipasserende, og bestemmelsen må følgelig håndheves strengt.

Faglig sekretariat mener at klagers anførsel om at taket ble ryddet den 4. februar ikke kan føre frem. Faglig sekretariat mener at fotodokumentasjonen tydelig viser store mengder snø og is som henger over takrenna på bygården. Gårdeier må innarbeide gode rutiner for hyppig oppsyn av taket og sørge for at det blir ryddet snarest.

Faglig sekretariat minner om at det ikke er tilstrekkelig kun å henge ut avvisere når det er fare for at snø og is kan rase fra taket. Som gårdeier er man også pålagt å ha rutiner for å rydde taket og iverksette konkrete tiltak snarest mulig. Faglig sekretariat vil også understreke at avvisere kun skal henges opp når det er fare for at snø eller is raser fra hustak mot offentlig sted. Avvisere skal brukes for å varsle forbipasserende om fare/ulempe ved å ferdes på fortauet. Da gårdeier hang opp avvisere, skulle det også vært sørget for at taket ble ryddet snarest. Faglig sekretariat mener derfor at gårdeier i denne saken ikke har oppfylt sine plikter etter politivedtekten § 4-1.

Klagenemndas faglige sekretariat, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, anbefaler klagenemnda å fatte følgende vedtak:

Klagenemnda kan prøve alle sider av saken herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. forvaltningsloven § 34. Klagenemnda skal vurdere de synspunkter som klager kommer med og kan ta opp forhold som ikke er berørt av klager. Klagenemnda er derfor ikke bundet av klagers anførsler.

Vedtak om illeggelse av miljøgebyret ble påklaget den 21.2.2019, og er innenfor klagefristen, jf. forskrift om kommunal håndheving av politivedtekter § 8 første ledd. Øvrige vilkår for klagebehandling anses oppfylt.

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak av 8.2.2019 om illeggelse av miljøgebyr nr. 3101903 for overtredelse av politivedtekten § 4-1 første ledd. Gebyret ble ilagt i medhold av forskrift nr. 600 av 19.6.2012 om kommunal håndheving av politivedtekter og forskrift nr. 577 av 6.6.2007 om politivedtekter for Oslo kommune. I dette tilfellet ble det observert istapper hengende fra taket, og det forelå en umiddelbar fare for ras.

Klager har i klagen anført at bygården ble ryddet for snø og is den 4.2.2019 og at avvisere ble hengt opp på grunn av mulig snø- og isdannelse i uke 6.

Politivedtekten § 4-1 første ledd første setning oppstiller to plikter for gårdeier som utløses når «snø eller is truer med å falle fra hustak mot offentlig sted». Eieren skal «straks sette opp avvisere eller lignende innretning», og deretter «snarest sørge for at taket blir ryddet». Ras fra hustak kan få svært alvorlige konsekvenser for forbipasserende, og bestemmelsen må følgelig håndheves strengt.

Klagenemnda mener at klagers anførsel om at taket ble ryddet den 4. februar, ikke kan føre frem. Klagenemnda mener at fotodokumentasjonen tydelig viser store mengder snø og is som henger over takrenna på bygården. Gårdeier må innarbeide gode rutiner for hyppig oppsyn av taket og sørge for at det blir ryddet snarest.

Klagenemnda minner om at det ikke er tilstrekkelig kun å henge ut avvisere når det er fare for at snø og is kan rase fra taket. Som gårdeier er man også pålagt å ha rutiner for å rydde taket og iverksette konkrete tiltak snarest mulig. Klagenemnda vil også understreke at avvisere kun skal henges opp når det er fare for at snø eller is raser fra hustak mot offentlig sted. Avvisere skal brukes for å varsle forbipasserende om fare/ulempe ved å ferdes på fortauet. Da gårdeier hang opp avvisere, skulle det også vært sørget for at taket ble ryddet snarest.

Klagenemnda mener derfor at gårdeier i denne saken ikke har oppfylt sine plikter etter politivedtekten § 4-1.

Klagenemnda er etter dette kommet til at klagen ikke tas til følge.

[19/01510]

Sak 408 Klage - Ilagt miljøgebyr nr. 3101527 (201902268) - Sameiet Thv. Meyersgt 28

Saken gjelder:

Klagenemndas faglige sekretariat, dvs. Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har i brev av 07.08.2019 avgitt slik innstilling til klagenemnda:

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak av 10.2.2019, om illeggelse av miljøgebyr nr. 3101527 for overtredelse av politivedtekten § 4-1 første ledd. Bestemmelsen omfatter gårdeiers plikter knyttet til snø, is og rasfare.

Den 10.2.2019 ble det i Thorvald Meyers gate ved nr. 28 observert et overheng av snø og is på taket. Det var ikke satt opp avvisere for å varsle om faren for ras. Det hadde rast is ned fra taket, og politiet og Oslo Brann- og redningsetat var på stedet var da Bymiljøetaten ankom. På grunnlag av disse observasjonene ble det ilagt miljøgebyr for overtredelse av politivedtekten § 4-1 (dok 3). Bymiljøetatens betjent fotograferte forholdet (dok 4a-j).

Klagenemndas faglige sekretariat, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har gjennomgått saken og anbefaler at klagen ikke tas til følge.

Klagers anførsler

Vedtaket ble påklaget den 23.2.2019 (dok 6). Klager anfører at gårdeier har overholdt sine plikter i henhold til politivedtekten. Det vises til at styret i sameiet holdt øye med taket på bygården gjennom hele vinteren, og at dersom snø eller is ble synlig på taket, stengte de av fortauet til det var borte. Dagen da miljøgebyret ble ilagt, holdt sameiet oppsyn med bygården frem til ettermiddagen, og snøen som truet med å rase må, ifølge klager, ha sklidd frem sent på ettermiddagen.

Vilkår for saksbehandling

Vedtak om illeggelse av miljøgebyr er et enkeltvedtak, jf. forvaltningsloven § 2 første ledd bokstav b. Vedtaket kan derfor påklages etter forvaltningsloven § 28 første ledd, og Oslo kommunes klagenemnd er riktig klageinstans, jf. forvaltningsloven § 28 annet ledd.

Bymiljøetaten identifiserte Sameiet Thv. Meyersgt 28, PB 6666 St. Olavsplass, 0129 Oslo som ansvarlig gårdeier. Som ansvarlig gårdeier er sameiet part i saken, jf. forvaltningsloven § 2 første ledd bokstav e.

Klagefristen er tre uker fra illeggelsen av miljøgebyret, jf. forskrift om kommunal håndheving av politivedtekter § 8 første ledd. Vedtaket om illeggelse av miljøgebyr ble oversendt pr. post med følgebrev datert 20.2.2019. Klagen ble fremsatt 23.2.2019, og er innenfor klagefristen.

Det foreligger etter dette ingen grunn til å avvise behandling av klagen.

Rettslig grunnlag

Bymiljøetatens illeggelse av miljøgebyr er gjort med hjemmel i forskrift av 9. juni 2012 nr. 600 om kommunal håndheving av politivedtekter, jf. politivedtekten § 9-2a. Formålet med forskriften er å sikre en ensartet og effektiv kommunal håndheving av vedtektene etter politiloven § 14 tredje ledd.

Det følger av politivedtekten § 4-1 første ledd at:

«Når snø eller is truer med å falle fra hustak mot offentlig sted, skal eieren straks sette opp avvisere eller lignende innretning som gjør det tydelig at ferdseien er forbundet med fare eller ulempe og snarest sørge for at taket blir ryddet. Avvisere skal fjernes senest etter 7 dager med mindre eieren kan dokumentere lengre ventetid på rekvirert bistand til takrydding.»

Klagebehandling i første instans

Bymiljøetaten er av den oppfatning at gårdeier ikke har oppfylt sine plikter etter bestemmelsen i politivedtekten § 4-1. Etaten viser til at dersom snø eller is truer med å falle ned fra hustak mot et offentlig beferdet fortau, er gårdeier pliktig til å sette opp avvisere på stedet og videre sørge for at taket snarest blir ryddet for snø og is. Bymiljøetaten understreker at gårdeier må ha rutiner for å rydde taket. Dersom gårdeier ikke selv klarer å rydde taket, må man rekvirere bistand. Det er ikke anledning til å sperre av fortauet og avvente at snø/is skal smelte av seg selv.

Videre bemerker etaten at bygården ligger i en mye beferdet gate, og at dette stiller skjerpede krav til gårdeier.

Bymiljøetaten har, etter en samlet vurdering av sakens opplysninger, ikke funnet å kunne frafalle miljøgebyret. I samsvar med forvaltningsloven § 33 tredje ledd ble saken oversendt Oslo kommunes klagenemnd den 19.3.2019 (dok 1).

Faglig sekretariats vurdering av klagen

Faglig sekretariat for Oslo kommunes klagenemnd, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, understreker at klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. forvaltningsloven § 34. Den skal vurdere de synspunkter som klager kommer med, og kan ta opp forhold som ikke er berørt av klager. Klagenemnda er dermed ikke bundet av klagers anførsler.

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak av 10.2.2019 om illeggelse av miljøgebyr nr. 3101527 for overtredelse av politivedtekten § 4-1 første ledd. Gebyret ble ilagt i medhold av forskrift nr. 600 av 19.6.2012 om kommunal håndheving av politivedtekter og forskrift nr. 577 av 6.6.2007 om politivedtekter for Oslo kommune. I dette tilfellet ble det observert et overheng av snø på taket, og det var ikke satt opp avvisere for å varsle om faren.

Da Oslo kommune v/Bymiljøetaten fikk i oppgave å håndheve enkelte bestemmelser i politivedtektene, var hovedformålet å effektivisere håndhevingen. Politivedtektene skal håndheves strengt, blant annet med den hensikt å sørge for trygg ferdsel på offentlig sted.

Klager har anført at styret i sameiet holder kontinuerlig tilsyn med taket på bygården, og at fortauet hadde blitt stengt av dersom det var fare for at snø/is ville rase fra taket.

Politivedtekten § 4-1 første ledd første setning oppstiller to plikter for gårdeier som utløses når «snø eller is truer med å falle fra hustak mot offentlig sted». Eieren skal «straks sette opp avvisere eller lignende innretning», og deretter «snarest sørge for at taket blir ryddet». Ras fra hustak kan få svært alvorlige konsekvenser for forbipasserende, og bestemmelsen må følgelig håndheves strengt.

Gårdeier plikter altså straks å sette opp avvisere eller lignende innretning som gjør det tydelig at ferdsel er forbundet med fare eller ulempe. Etter at forholdene er undersøkt nærmere og eventuell rasfare er eliminert, skal avvisere straks fjernes. Uttrykkene «straks» og «snarest» i politivedtekten § 4-1 må tolkes slik at gårdeier ikke kan vente på at snøen smelter før det ageres. Gårdeier har en plikt til å varsle og sørge for at det er trygt å ferdes på fortauet utenfor bygården.

Faglig sekretariat mener at den vedlagte fotodokumentasjonen og beskrivelsen av forholdet fra bybetjenten på stedet, tydelig viser at gårdeier i denne saken skulle ha hengt opp avvisere for å varsle om den mulige faren. Faglig sekretariat mener det ikke er tilstrekkelig å holde oppsyn eller belage seg på at fotgjengere ikke går for tett inntil fasaden på bygården. Dersom snø eller is raser fra taket, vil dette skje raskt og uventet, og avvisere er derfor ment å forberede forbipasserende på at ferdsel på fortauet er forbundet med rasfare.

Videre finner faglig sekretariat det viktig å understreke at gårdeier ikke kan vente på at snøen på taket smelter. Formålet med gårdeiers aktivitetsplikt i politivedtekten er at gårdeier skal sørge for at det er trygt å ferdes forbi bygården. Dersom taket ikke ryddes, vil perioder med mildvær kunne utløse en fare for at snø og is som ligger høyere opp, raser ned fra taket. Det er derfor ikke en unnskyldning for ikke å ilegges miljøgebyr, at snøen ikke ble synlig fra bakkenivå før senere på dagen.

Faglig sekretariat mener derfor at gårdeier i denne saken ikke har oppfylt sine plikter etter politivedtekten § 4-1. Faglig sekretariat anbefaler etter dette at klagen ikke tas til følge.

Klagenemndas faglige sekretariat, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, anbefaler klagenemnda å fatte følgende vedtak:

Klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. forvaltningsloven § 34. Klagenemnda skal vurdere de synspunkter som klager kommer med og kan ta opp forhold som ikke er berørt av klager. Klagenemnda er derfor ikke bundet av klagers anførsler.

Vedtak om illeggelse av miljøgebyret ble påklaget den 23.2.2019, og er innenfor klagefristen, jf. forskrift om kommunal håndheving av politivedtekter § 8 første ledd. Øvrige vilkår for klagebehandling er oppfylt.

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak av 10.2.2019 om illeggelse av miljøgebyr nr. 3101527 for overtredelse av politivedtekten § 4-1 første ledd. Gebyret ble ilagt i medhold av forskrift nr. 600 av 19.6.2012 om kommunal håndheving av politivedtekter og forskrift nr. 577 av 6.6.2007 om politivedtekter for Oslo kommune. I dette tilfellet ble det observert et overheng av snø på taket, og det var ikke satt opp avvisere for å varsle om faren.

Klager har anført at styret i sameiet holder kontinuerlig tilsyn med taket på bygården, og at fortauet har blitt stengt av dersom det var fare for at snø/is ville rase fra taket.

Politivedtekten § 4-1 første ledd første setning oppstiller to plikter for gårdeier som utløses når «snø eller is truer med å falle fra hustak mot offentlig sted». Eierne skal «straks sette opp avvisere eller lignende innretning», og deretter «snarest sørge for at taket blir ryddet». Ras fra hustak kan få svært alvorlige konsekvenser for forbipasserende, og bestemmelsen må følgelig håndheves strengt.

Gårdeier plikter altså straks å sette opp avvisere eller lignende innretning som gjør det tydelig at ferdsel er forbundet med fare eller ulempe. Etter at forholdene er undersøkt nærmere og eventuell rasfare er eliminert, skal avvisere straks fjernes. Uttrykkene «straks» og «snarest» i politivedtekten § 4-1 må tolkes slik at gårdeier ikke kan vente på at snøen smelter før det

ageres. Gårdeier har en plikt til å varsle og sørge for at det er trygt å ferdes på fortauet utenfor bygården.

Klagenemnda mener at den vedlagte fotodokumentasjonen og beskrivelsen av forholdet fra bybetjenten på stedet, tydelig viser at gårdeier i denne saken skulle ha hengt opp avvisere for å varsle om den mulige faren. Klagenemnda mener det ikke er tilstrekkelig å holde oppsyn eller belage seg på at fotgjengere ikke går for tett inntil fasaden på bygården. Dersom snø eller is raser fra taket, vil dette skje raskt og uventet, og avvisere er derfor ment å forberede forbipasserende på at ferdsel på fortauet er forbundet med rasfare.

Videre finner klagenemnda det viktig å understreke at gårdeier ikke kan vente på at snøen på taket smelter. Formålet med gårdeiers aktivitetsplikt i politivedtekten er at gårdeier skal sørge for at det er trygt å ferdes forbi bygården. Dersom taket ikke ryddes, vil perioder med mildvær kunne utløse en fare for at snø og is som ligger høyere opp raser ned fra taket. Det er derfor ikke en formildende omstendighet at snøen ikke ble synlig fra bakkenivå før senere på dagen.

Klagenemnda er kommet til at gårdeier ikke i tilstrekkelig grad har ivaretatt sin plikt etter politivedtekten § 4-1.

Klagen tas ikke til følge.

[19/01502]

Sak 409 Klage over delvis avslag om tilbakebetaling av renovasjonsgebyr - Fredensborgveien 43 (201807192)

Saken gjelder:

Klagenemndas faglige sekretariat, dvs. Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har i brev av 06.08.2019 avgitt slik innstilling til klagenemnda:

Saken gjelder klage på Renovasjonsetatens vedtak av 17.07.2018 om bare å gi delvis medhold i sak om refusjon av gebyr for næringsavfall som er feil fakturert. Etaten har besluttet å tilbakebetale halvparten av det krevde beløp.

Klager anfører å ha krav på hele det beløp som er krevd refundert (kr. 140 332).

Klagenemndas faglige sekretariat, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har gjennomgått saken og anbefaler at klager gis medhold i sin klage.

Vilkår for saksbehandling

Vedtak om å refundere innbetalt avfallsgebyr og herunder også vedtak om bare delvis å refundere innbetalt avfallsgebyr er, i henhold til lov av 10. februar 1967 om behandlingsmåter i forvaltningssaker (forvaltningsloven, fvl.) § 2 første ledd, et enkeltvedtak. Vedtaket kan derfor påklages etter fvl. § 28 første ledd og Oslo kommunens klagenemnd er riktig klageinstans, jf. fvl. § 28 annet ledd.

Klager er Eierseksjonssameiet Fredensborgveien 43, 45 og 47 og styreleder Inger Solberg er å anse som part i saken, jf. fvl. § 2 første ledd bokstav e.

Vedtaket som er påklaget ble fattet 17.07.2018 og klage på vedtaket foreligger 21.08.2018. Klagefristen er i utgangspunktet oversittet, jf. fvl. § 29, men da det er uklart når klager fikk vedtaket og Renovasjonsetaten dessuten ikke har avvist å behandle klagen, blir denne å betrakte som rettidig innkommet. Det foreligger etter dette ikke grunn til å avvise behandling av klagen jf. fvl. § 32.

Rettslig grunnlag:

I følge lov om vern mot forurensning og om avfall av 13. mars 1981 nr. 6 (forurl.) § 30 skal kommunen sørge for innsamling av husholdningsavfall. Gebyr for denne tjenesten skal betales av den som eier eiendom som er omfattet av innsamlingsordningen, jf. forurl § 34, 4. ledd. I henhold til forskrift om renovasjon i Oslo kommune, vedtatt av Oslo bystyre 15.02.2012, er det lovpålagt kommunal renovasjon av forbruksavfall, jf. § 1-2.

Det følger av forskriftens § 3-2, 2. ledd at eventuelle endringer i abonnementsforholdet skal meldes skriftlig til Renovasjonsetaten, og at avgiftsplikt løper til slik melding er mottatt. Abonnentens plikt til å kontrollere mottatt faktura, slik at renovasjonsgebyret stemmer overens med den tjenesten som faktisk utføres, er hjemlet i forskriftens § 3-5, 2. ledd. Husholdningsavfall er for kommunen en lovpålagt tjeneste og skal holdes adskilt fra avfallstjenester som kommunen selger i markedet, herunder avfallstjenester knyttet til håndtering av næringsavfall og husholdningsavfall fra andre kommuner som kommunen selger avfallstjenester til.

Denne saken gjelder kommunens salg av avfallstjenester knyttet til håndtering av næringsavfall og omfattes ikke av de ovenfor nevnte bestemmelsene i forurensningsloven. Men fakturamottaker er på fakturaen oppfordret til å kontrollere at denne er riktig.

Saksopplysninger:

Klager har vært registrert med to abonnement, et for husholdningsavfall og et for næringsavfall.

Næringsabonnementet, som består av en beholder på 660 l for restavfall og en beholder for papir, har vært fakturert abonnenten siden 4. termin 2009 (vedlegg 1). Renovasjonsetaten har avsluttet næringsabonnementet 01.06.2018.

Opphør av næringsabonnement har skjedd etter at Renovasjonsetaten har vært på befaring på den angjeldende adressen i sammenheng med at beholderne skulle merkes. Etaten kunne da ikke finne næringsbeholderne. Etter kontakt med styreleder er det fremkommet at næringsabonnementet er helt ukjent for sameiet, og at de bare har husholdningsabonnement med nedgravde brønner.

Sameiet (klager) har etter dette bedt om å få kreditert renovasjonsgebyr knyttet til næringsabonnementet fra den tid dette abonnementet oppstod.

Sameiet fikk delvis avslag om å få tilbakebetalt renovasjonsgebyr i vedtak av 17.07.2018 (vedlegg 2).

Klagers anførsler

Klagers anførsler fremkommer i brev av 21.08.2018 (vedlegg 3) og i brev av 12.10.2018 til faglig sekretariat.

Klager anfører at det ikke er dokumentert at avtalen om næringsavfall er inngått med sameiet og at det ikke er utført renovasjonstjeneste i samsvar med den angivelige kontrakten. Avtalen bestrides som ikke gyldig fakturagrunnlag, da ingen i styret kjenner til eller har signert avtalen.

Klager anfører videre at Oslo kommune har innrømmet svikt i egne rutiner og at dette forholdet med feilfakturerings hadde blitt oppdaget i løpet av de første ukene etter oppstart, dersom kommunen hadde fulgt sine egne rutiner.

Når det gjelder klagers egen plikt til å kontrollere fakturaen, anføres det fra klager at sameiet har hatt en forretningsfører, og at det ikke er åpenbart for denne at den uriktige fakturaen er feil. Normalt bør det kunne forutsettes at fakturaer fra Oslo kommune ved kassenkontoret er korrekte.

Avslutningsvis anfører klager at kommunen er intet profittsenter og deres oppgave er å fordele riktige skatter og avgifter til innbyggerne. Det vurderes å være en ren utnyttelse av sameiet ikke å gi full refusjon.

Saksbehandling i første instans

Renovasjonsetaten opplyser at sameiet har mottatt to typer fakturaer, en for næring og en for husholdning. Etaten oppdaget at det har vært svikt i rutinene og at sameiet ikke skulle vært fakturert for næringsavfall.

Etaten viser til at klager har hatt mulighet til å kontrollere at mottatte fakturaer har vært korrekte. Det fremkommer tydelig på fakturaen som sameiet har mottatt, hva slags type avtale den gjelder (næringsavfall) og antall og størrelse på beholderne. Etaten kan ikke se å ha mottatt noen henvendelse fra sameiet om at det var noen feil med næringsavtalen før etaten selv gjorde sameiet oppmerksom på dette.

Etaten er etter dette kommet til at det ikke er grunnlag for å omgjøre vedtaket om delvis tilbakebetaling av innbetalt gebyr for næringsavfall. Saken er så den 09.10.2018 oversendt Oslo kommunes klagenemnd for videre behandling (vedlegg 4).

Faglig sekretariats vurdering av klagen

Sekretariatet understreker at klagenemnda kan prøve alle sider av saken og herunder ta hensyn til nye omstendigheter, jf. fvl. § 34. Nemnda skal vurdere de synspunkter som klageren kommer med, og kan ta opp forhold som ikke er berørt av ham. Klagenemnda er dermed ikke bundet av klagers anførsler.

Saken gjelder klage over Renovasjonsetatens vedtak av 17.07.2018 om tilbakebetaling av halvparten av gebyr for næringsavfall etter at det er påvist feilfakturerings siden 4. termin 2009. Renovasjonsetaten har påvist en svikt i rutinene ved at avtale om henting av næringsavfall ble overført til sameiet da eiendommen skiftet eier. Etaten har avsluttet avtalen 01.06.2018. Innledningsvis anføres at Renovasjonsetaten ikke har vurdert spørsmålet om foreldelse av tilbakebetalingskravet. Sekretariatet vil således i det følgende først ta stilling til selve

spørsmålet om tilbakebetaling skal skje. Deretter tas det stilling til om kravet eller deler av kravet om tilbakebetaling er foreldet.

Condictio indebiti

Sekretariatet er enig med Renovasjonsetaten i at spørsmålet om tilbakebetaling i det hele tatt skal skje, ikke kan avgjøres med henvisning til en konkret lovbestemmelse. Den ulovfestede læren om retten til å kreve tilbakebetaling gir anvisning på en konkret vurdering av hver sak under hensyn til et rimelig utfall, jf. Rt. 1985 s. 290.

Etter læren om *condictio indebiti* skal det foretas en konkret helhetsvurdering, der særlig to hensyn må avveies mot hverandre. På den ene siden hensynet til at betalingsmottakeren skal kunne innrette seg i tillit til at endelig betaling har skjedd, og på den annen side korreksjonshensynet – hensynet til å rette opp en feil betaling.

Relevante momenter er blant annet partenes subjektive forhold, i hvilken grad mottakeren har innrettet seg, og hvem som er nærmest til å bære ansvaret for feilbetalingen. Videre tas det gjerne hensyn til partenes profesjonalitet, tidsforløpet, om det vil ramme mottaker hardt å måtte

tilbakebetale mv. Særlig legges det vekt på om det er ytelser forbrukt til livsopphold som kreves tilbakebetalt, typisk for høy lønnsutbetaling.

Ovennevnte momenter har i denne saken medført at Renovasjonsetaten har kommet til at det bare er grunnlag for tilbakebetaling av halvparten av det innbetalte beløp.

Det faglige sekretariat er kommet til et annet resultat. Sekretariatet finner å ville vektlegge i større grad det forhold at kommunen, ved Renovasjonsetaten, har utstedt faktura for en tjeneste som det viser seg aldri har blitt levert. Etaten har da også erkjent svikt i rutinene ved at angjeldende avtale om næringsavfall ble overført til sameiet da eiendommen skiftet eier. Videre må det vektlegges at Renovasjonsetaten er den profesjonelle part i saken og særlig når det gjelder fakturering for næringsavfall. Det må kunne forventes at etaten har såpass oversikt over inngåtte avtaler, at fakturering av feil subjekt kan unngås. Sekretariatet kan heller ikke se at det vil ramme Renovasjonsetaten hardt å måtte tilbakebetale hele det feilfakturerte beløp. Klager kan på den annen side kritiseres for å ha opptrådt passivt – en passivitet som klager selv forankrer i sin store tillitt til at kommune og kemner alltid fakturerer riktig.

Det faglige sekretariat er etter dette kommet til at det i utgangspunktet er grunnlag for å tilbakebetale hele det feilfakturerte beløp.

Foreldelse

Plikten til å tilbakebetale for mye betalt gebyr for næringsavfall avbrytes av foreldelseslovens bestemmelser. Utgangspunktet er at krav eller deler av krav som er eldre enn tre år, er bortfalt grunnet foreldelse, jf. foreldelseslovens § 2. Dette skulle i denne saken tilsi at krav på tilbakebetaling av gebyr innbetalt før juni 2015 er bortfalt som foreldet.

Loven har imidlertid en unntaksbestemmelse i lovens § 10. I det følgende vil sekretariatet vurdere saken i lys av nevnte unntaksbestemmelse. De relevante delene av bestemmelsen hitsettes.

«§10. (Uvitenhet og andre hindringer)

1. Dersom fordringshaveren ikke har gjort fordringen gjeldende fordi han manglet

nødvendig kunnskap om fordringen eller skyldneren, inntreffer foreldelse tidligst 1 år etter den dag da fordringshaveren fikk eller burde skaffe seg slik kunnskap.

5

4. Foreldelsestiden kan ikke forlenges etter denne paragraf med mer enn til sammen 10 år.»

Det avgjørende moment her blir om klager kunne/burde ha skaffet seg kunnskap om at gebyret for næringsavfall var feil på et tidligere tidspunkt enn da hun ble gjort oppmerksom på dette av Renovasjonsetaten.

Gjennom fakturaer som klager har fått tilsendt fra Oslo kemnerkontor hvert kvartal, fremgår det at hun har blitt fakturert for næringsabonnement som består av en beholder på 660 liter, for restavfall og en beholder på 660 liter for papir. Abonnementet ligner i så måte på husholdningsabonnementet, og det kan fremstå som om klager ikke har forstått forskjellen på disse. Klager synes således å ha levd i den tro at begge fakturaene gjaldt henting av husholdningsavfall som hun hele tiden er pliktig til å betale for. Det er først i samtale med Renovasjonsetaten i juni 2018 at hun blir klar over sakens realiteter. Klager har således utvist stor tillit til at kommune og kemner alltid fakturerer riktig.

Sekretariatet er kommet til at forholdet faller inn under unntaksbestemmelsen i foreldelseslovens § 10 og at hovedregelen i lovens § 2 ikke kommer til anvendelse. Krav om tilbakebetaling av feil beregnet gebyr for næringsavfall er da i dette tilfelle ikke foreldet.

Faglig sekretariat anbefaler etter dette at klagen tas til følge.

Klagenemndas faglige sekretariat, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, anbefaler klagenemnda å fatte følgende vedtak:

Klagenemnda kan prøve alle sider av saken og herunder ta hensyn til nye omstendigheter, jf. fvl. § 34. Nemnda skal vurdere de synspunkter som klageren kommer med, og kan ta opp forhold som ikke er berørt av ham. Klagenemnda er dermed ikke bundet av klagers anførsler.

Saken gjelder klage over Renovasjonsetatens vedtak av 17.07.2018 om tilbakebetaling av halvparten av gebyr for næringsavfall etter at det er påvist feilfakturerings siden 4. termin 2009. Renovasjonsetaten har påvist en svikt i rutinene ved at avtale om henting av næringsavfall ble overført til sameiet da eiendommen skiftet eier. Etaten har avsluttet avtalen 01.06.2018.

Innledningsvis anføres at Renovasjonsetaten ikke har vurdert spørsmålet om foreldelse av tilbakebetalingskravet. Klagenemnda vil således i det følgende først ta stilling til selve spørsmålet om vilkårene for tilbakebetaling er til stede. Deretter tas det stilling til om deler av kravet om tilbakebetaling er foreldet, jf. Lov om foreldelse av fordringer av 18.05.1979.

Condictio indebiti

Klagenemnda er enig med Renovasjonsetaten i at spørsmålet om tilbakebetaling i det hele tatt skal skje, ikke kan avgjøres med henvisning til en konkret lovbestemmelse. Den ulovfestede læren om retten til å kreve tilbakebetaling gir anvisning på en konkret vurdering av hver sak under hensyn til et rimelig utfall, jf. Rt. 1985 s. 290.

Etter læren om *condictio indebiti* skal det foretas en konkret helhetsvurdering, der særlig to hensyn må avveies mot hverandre. På den ene siden hensynet til at betalingsmottakeren skal kunne innrette seg i tillit til at endelig betaling har skjedd, og på den annen side korreksjonshensynet – hensynet til å rette opp en feil betaling.

Relevante momenter er blant annet partenes subjektive forhold, i hvilken grad mottakeren har innrettet seg og hvem som er nærmest til å bære ansvaret for feilbetalingen. Videre tas det gjerne hensyn til partenes profesjonalitet, tidsforløpet, om det vil ramme mottaker hardt å måtte tilbakebetale mv. Særlig legges det vekt på om det er ytelser forbrukt til livsopphold som kreves tilbakebetalt, typisk for høy lønnsutbetaling.

Ovennevnte momenter har i denne saken medført at Renovasjonsetaten har kommet til at det bare er grunnlag for tilbakebetaling av halvparten av det innbetalte beløp.

Klagenemnda er kommet til et annet resultat. Klagenemnda mener det må vektlegges i større grad det forhold at kommunen ved Renovasjonsetaten har utstedt faktura for en tjeneste som det viser seg, aldri har blitt levert. Etaten har da også erkjent svikt i rutinene ved at angjeldende avtale om næringsavfall ble overført til sameiet da eiendommen skiftet eier.

Videre må det vektlegges at Renovasjonsetaten er den store profesjonelle part i saken, og særlig når det gjelder fakturering for næringsavfall, må det kunne forventes at etaten har såpass oversikt over inngåtte avtaler, at fakturering av feil subjekt kan unngås. Klagenemnda kan heller ikke se at det vil ramme Renovasjonsetaten hardt å måtte tilbakebetale hele det feilfakturerte beløp.

Klager kan på den annen side kritiseres for å ha opptrådt passivt – en passivitet som klager selv forankrer i sin store tillitt til at kommune og kemner alltid fakturerer riktig. En slik tillitt er, på generelt grunnlag, viktig for kommunen og ivaretas best ved at tilbakebetaling skjer når feilfakturering oppdages.

Klagenemnda er etter dette kommet til at det i utgangspunktet er grunnlag for tilbakebetaling av hele det feilfakturerte beløp.

Foreldelse

Plikten til å tilbakebetale for mye betalt gebyr for næringsavfall avbrytes av foreldelseslovens bestemmelser. Utgangspunktet er at krav eller deler av krav som er eldre enn tre år, er bortfalt grunnet foreldelse, jf. foreldelseslovens § 2. Dette skulle i denne saken tilsi at krav på tilbakebetaling av gebyr innbetalt før juni 2015 er bortfalt som foreldet.

Loven har imidlertid en unntaksbestemmelse i lovens § 10. I det følgende vil klagenemnda vurdere saken i lys av nevnte unntaksbestemmelse. De relevante delene av bestemmelsen hitsettes. «§10. (Uvitenhet og andre hindringer)

1. Dersom fordringshaveren ikke har gjort fordringen gjeldende fordi han manglet nødvendig kunnskap om fordringen eller skyldneren, inntreffer foreldelse tidligst

1 år etter den dag da fordringshaveren fikk eller burde skaffe seg slik kunnskap.

4. Foreldelsestiden kan ikke forlenges etter denne paragraf med mer enn til sammen 10 år.»

Det avgjørende moment her blir om abonnenten (klager) kunne/burde ha skaffet seg kunnskap om at gebyret for næringsavfall var feil på et tidligere tidspunkt enn da hun ble gjort oppmerksom på dette av Renovasjonsetaten.

Gjennom fakturaer som klager har fått tilsendt fra Oslo kemnerkontor hvert kvartal, fremgår det at hun har blitt fakturert for næringsabonnement som består av en beholder på 660 liter, for restavfall og en beholder på 660 liter for papir. Abonnementet ligner i så måte på husholdningsabonnementet, og det kan fremstå som om klager ikke har forstått forskjellen på disse. Klager synes således å ha levd i den tro at begge fakturaene gjaldt henting av husholdningsavfall, som hun hele tiden er pliktig til å betale for. Det er først i samtale med Renovasjonsetaten i juni 2018 at hun blir klar over sakens realiteter. Klager har således utvist stor tillit til at kommune og kemner alltid fakturerer riktig.

Klagenemnda er kommet til at forholdet faller inn under unntaksbestemmelsen i foreldelseslovens § 10 og at hovedregelen i lovens § 2 da ikke kommer til anvendelse. Krav om tilbakebetaling av feil beregnet gebyr for næringsavfall er i dette tilfelle ikke foreldet.

Klagenemnda er etter dette kommet til at klagen skal tas til følge.

[19/01505]

Sak 410 Klage - Avslag på krav om dekning av sakskostnader (201808497)

Saken gjelder:

Klagenemndas faglige sekretariat, dvs. Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har i brev av 07.08.2019 avgitt slik innstilling til klagenemnda:

Saken gjelder klage fra advokat Brynjar Mørkved, som representerer seg selv, om avslag på dekning av sakskostnader. Kravet er fremmet i forbindelse med omgjøring av vedtak om illeggelse av parkeringsgebyr. Ileggelsen ble frafalt på bakgrunn av rimelighet, etter at det fremkom nye opplysninger i klagers korrespondanse. Samtidig ble det fremsatt et krav om dekning av sakskostnader etter forvaltningsloven § 36. Kravet ble avslått av Bymiljøetaten i vedtak av 18.10.2018. Klager fremsatte deretter nye krav om dekning av sakskostnader. På bakgrunn av dette traff Bymiljøetaten et nytt vedtak om avslag på krav om sakskostnader den 7.11.2018.

Bymiljøetaten har ikke funnet forhold som tilsier at deres vedtak av 7.11.2018 bør omgjøres. I samsvar med forvaltningsloven § 33 tredje ledd ble saken oversendt Oslo kommunes klagenemnd den 5.12.2018 (dok 1).

Klagenemndas faglige sekretariat, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har gjennomgått klagen, og anbefaler at klagen ikke tas til følge.

Vilkår for saksbehandling

Forvaltningsloven § 36 første ledd lyder:

«Når et vedtak blir endret til gunst for klager, skal han tilkjennes dekning for vesentlige kostnader som har vært nødvendige for å få endret vedtaket, med mindre

endringen skyldes partens eget forhold eller forhold utenfor partens og forvaltningens kontroll, eller andre særlige forhold taler mot det.»

Avslag på dekning av saksomkostninger er et enkeltvedtak som kan påklages etter forvaltningsloven § 36 tredje ledd fjerde punktum, og Oslo kommunes klagenemnd er riktig klageinstans, jf. forvaltningsloven § 28 annet ledd.

Mørkved er part i saken, jf. forvaltningsloven § 2 første ledd bokstav e. Kravet må fremmes innen tre uker etter at klager er underrettet om det nye vedtaket. Endelig vedtak om avslag på krav om dekning av sakskostnader ble fattet den 7.11.2018. I brev av 20.11.2018 påklages det endelige avslaget fra Bymiljøetaten. Klagen anses derfor rettidig fremsatt. Øvrige vilkår for klagebehandling er oppfylt.

Det foreligger etter dette ingen grunn til å avvise behandling av kravet.

Den 29.8.2018 ble Mørkved ilagt et parkeringsgebyr. Parkeringsgebyret ble påklaget i brev av 21.9.2018 (dok 2). Klagen ble avslått i vedtak av 25.9.2018 (dok 3). Den 5.10.2018 utdypet klager sin klage, og det ble samtidig fremsatt et krav om dekning av sakskostnader pålydende kr 10 000 (dok 4).

Den 18.10.2018 omgjorde Bymiljøetaten sitt opprinnelige vedtak etter å ha mottatt nye opplysninger i saken. Krav om dekning av sakskostnader ble også avslått i samme brev (dok 6). Den 17.10.2018 mottok Bymiljøetaten et nytt brev fra klager hvor det fremgikk at krav om dekning av sakskostnader nå var økt til kr 20 000. Videre fremmer klager en rekke innsigelser mot ileggelsen og etatens håndhevingspraksis (dok 5). Dette brevet ble ikke registrert i Bymiljøetatens arkiv før omgjøringsvedtaket ble ekspedert ut den 18.10.2018.

I brev av 22.10.2018 påpeker klager at Bymiljøetaten ikke har tatt hensyn til hans brev av 17.10.2018 i sitt vedtak om omgjøring og avslag på sakskostnader. I samme brev fremgår det at sakskostnadskravet er økt til kr 30 000 (dok 7). På bakgrunn av økningen i sakskostnadskravet, ba Bymiljøetaten, i brev til klager av 24.10.2018, om en nærmere redegjørelse for kravet slik at de kunne ta stilling til hele det fremsatte kravet (dok 8).

Bymiljøetatens brev ble besvart av klager samme dag den 24.10.2018 (dok 9). Det ble fremlagt en spesifisert timeliste, og krav om dekning av sakskostnader var steget til totalt kr 80 750 eks mva. Totalt kr 100 937,50 inkl. mva.

I brev av 7.11.2018 traff Bymiljøetaten et nytt vedtak om avslag på sakskostnadskravet i sin helhet. I samme brev ga etaten uttrykk for at advokatens faktureringspraksis var kritikkverdig (dok 10).

Etter at klagen ble oversendt Oslo kommunes klagenemnd for endelig behandling, har faglig sekretariat mottatt ytterligere brev fra klager. I brev av 21.1.2019 (dok 12) anfører klager at det er kritikkverdig at Bymiljøetaten ikke har redegjort for praksis for ileggelse av parkeringsgebyr og omleggelsen av denne praksisen. Videre er det fremsatt et nytt sakskostnadskrav pålydende kr 89 775 eks. mva. Endelig har klager sendt brev til Oslo kommunes klagenemnd den 6.3.2019 (dok 13) hvor han redegjør for en samtale han har hatt med en parkeringsvakt, og uttrykker at kommunens praksis for ileggelse av parkeringsgebyr ikke er forsvarlig. Nytt sakskostnadskrav er nå på kr 92 625 eks. mva.

Faglig sekretariats vurdering av klagen

Faglig sekretariat for Oslo kommunes klagenemnd, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, understreker at klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. forvaltningsloven § 34. Den skal vurdere de synspunkter som klager kommer med, og kan ta opp forhold som ikke er berørt av klager. Klagenemnda er dermed ikke bundet av klagers anførsler.

Faglig sekretariat minner for ordens skyld om at denne saken gjelder klage over vedtak om avslag på dekning av sakskostnader i anledning omgjøring av et vedtak om ilagt parkeringsgebyr. Oslo kommunes klagenemnd er ikke klageinstans for ilagte parkeringsgebyr, det er Oslo Tingrett. I det videre vil derfor ikke vedtaket om illeggelse av parkeringsgebyr realitetsbehandles. Det vises også til at vedtaket er omgjort, og faglig sekretariat anser derfor klagesaken på selve parkeringsgebyret for avgjort.

Det følger av forvaltningsloven § 36 at en part i saken skal tilkjennes dekning for vesentlige kostnader som har vært nødvendige for å få endret vedtaket, når et vedtak blir endret til gunst for parten. Grunnvilkåret i § 36 om at vedtaket må være «endret til gunst» for parten er oppfylt ved at gebyret ble frafalt etter klage.

En part har etter dette krav på å få dekket «vesentlige kostnader som har vært nødvendige». I denne saken har klager fremmet et sakskostnadskrav på kr 92 625 eks. mva.

Klagers rett til dekning av saksomkostninger omfatter bare «vesentlige» kostnader som har vært «nødvendige». Vesentlighetskriteriet innebærer visse begrensninger i hva som kan kreves dekket. Det er først og fremst advokatutgifter eller utgifter til annen sakkyndig hjelp eller andre omkostninger f.eks. reiseutgifter og gebyrer som omfattes. Av forarbeidene til forvaltningsloven fremgår det at en parts tap ved tidsspill o.l. ikke omfattes av § 36. I denne saken er det advokatutgifter som kreves dekket. Faglig sekretariat anser også vilkåret om vesentlighet for oppfylt.

Når det gjelder nødvendighetskravet viser faglig sekretariat til at for at utgiften skal ha vært nødvendig, må den for det første være pådratt mellom vedtaket om illeggelsen av parkeringsgebyret og Bymiljøetatens omgjøringsvedtak. Parkeringsgebyret ble ilagt 29.8.2018 og Bymiljøetatens omgjøringsvedtak er datert 18.10.2018. Klager har derfor ikke krav på å få dekket pådratte kostnader etter denne datoen.

Nødvendighetskriteriet innebærer videre et krav om årsakssammenheng mellom utgifter parten har pådratt seg i klageprosessen og vedtaksendringen. Dette medfører altså en avgrensning mot utgifter som ikke er knyttet til klagesaken. Av forarbeidene til forvaltningsloven fremgår det at det må legges vesentlig vekt på feilens art og sakens vanskelighetsgrad. Det må også legges vekt på om klager kunne få tilstrekkelig bistand av administrasjonen. Videre skal det også ved vurderingen tas utgangspunkt i partens subjektive oppfatning, med andre ord om parten hadde grunn til å tro at utgiften var nødvendig for å få endret vedtaket. En part har imidlertid ikke krav på erstatning til utgifter til advokat dersom han burde forstått at det var tilstrekkelig å henvende seg direkte til forvaltningen for å få vedtaket endret, jf. Eckhoff/Smith Forvaltningsrett, 7 utgave 1997 s. 287.

Faglig sekretariat bemerker at det nødvendige arbeid i alminnelighet vil være arbeid i forbindelse med utarbeidelse av klagebrev, da dette normalt er den nødvendige faktor for å få endret vedtaket.

Bymiljøetaten skriver i sitt vedtak av 7.11.2018 at det ved klage på et parkeringsgebyr er tilstrekkelig at bilfører/bileier sender en kortfattet klage over illeggelsen med alle relevante opplysninger. Deretter vurderer etaten om illeggelsen er lovlig/rimelig. I denne saken sendte klager en kortfattet klage den 21.9.2018 hvor han motsetter seg illeggelsen. I og med at gebyret var lovlig ilagt kom etaten til at det ikke var andre forhold som tilsa at gebyret var feil. Etter en ytterligere redegjørelse fra klagers side om sin subjektive aktsomhet, besluttet Bymiljøetaten å omgjøre vedtaket ut fra rimelighetshensyn. Klagers øvrige anførsler knyttet til gjennomgang av trafikkregelverket og saksfaktum (herunder bilder av parkerte biler), var ikke nødvendig for resultatet.

Faglig sekretariat er av den klare oppfatning at det å klage på en ilagt kontroll sanksjon er en enkel sak med lav vanskelighetsgrad, hvor det ikke er nødvendig å engasjere advokat. Faglig sekretariat mener at selv om klager er av den oppfatning at saken har interesse og betydning for langt flere enn ham selv, så kan ikke tidsbruken forsvares. Sekretariatet viser til at klager i denne saken kunne ha sendt inn en klage via Bymiljøetatens elektroniske klageskjema som i stor grad er automatisk utfyllt. Saksfeltets manglende kompleksitet taler derfor mot at klager i denne saken har pådratt seg kostnader som var nødvendige for å få vedtaket omgjort.

Faglig sekretariat finner etter dette at klager ikke oppfyller alle vilkårene for å få dekket saksomkostninger etter forvaltningsloven § 36 første ledd. Faglig sekretariat anbefaler etter dette at klagen ikke tas til følge.

Klagenemndas faglige sekretariat, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, anbefaler klagenemnda å fatte følgende vedtak:

Klagenemnda kan prøve alle sider av saken herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. forvaltningsloven § 34. Klagenemnda skal vurdere de synspunkter som klager kommer med og kan ta opp forhold som ikke er berørt av klager. Klagenemnda er derfor ikke bundet av klagers anførsler.

Vedtak om avslag på dekning av saksomkostninger ble påklaget den 20.11.2018, og er innenfor klagefristen, jf. forvaltningsloven § 29 første ledd. Øvrige vilkår for klagebehandling er oppfylt.

Saken gjelder klage fra advokat Brynjar Mørkved, som representerer seg selv, om avslag på dekning av sakskostnader. Kravet er fremmet i forbindelse med omgjøring av vedtak om illeggelse av parkeringsgebyr.

Siden klagenemnda ikke er klageinstans for vedtak om parkeringsgebyr, vil det i det videre ikke foretas en realitetsbehandling av vedtak om ilagt parkeringsgebyr.

Det følger av forvaltningsloven § 36 at en part i saken skal tilkjennes dekning for vesentlige kostnader som har vært nødvendige for å få endret vedtaket, når et vedtak blir endret til gunst for parten. Grunnvilkåret i § 36 om at vedtaket må være «endret til gunst» for parten er oppfylt ved at gebyret ble frafalt etter klage.

En part har etter dette krav på å få dekket «vesentlige kostnader som har vært nødvendige». I denne saken har klager fremmet et sakskostnadskrav på kr 92 625 eks. mva.

Klagers rett til dekning av saksomkostninger omfatter bare «vesentlige» kostnader som har vært «nødvendige». Vesentlighetskriteriet innebærer visse begrensninger i hva som kan kreves dekket. Det er først og fremst advokatutgifter eller utgifter til annen sakkyndig hjelp eller andre omkostninger f.eks. reiseutgifter og gebyrer som omfattes. Av forarbeidene til forvaltningsloven fremgår det at en parts tap ved tidsspille o.l. ikke omfattes av § 36. I denne saken er det advokatutgifter som kreves dekket. Klagenemnda anser også vesentlighetskriteriet for oppfylt. Imidlertid må de vesentlige kostnadene, her advokatutgifter, ha vært «nødvendige» for å få dekket sakskostnader.

For at utgiften skal ha vært «nødvendig», må utgiften for det første være pådratt mellom vedtaket om illeggelsen av parkeringsgebyret og Bymiljøetatens omgjøringsvedtak. Parkeringsgebyret ble ilagt 29.8.2018 og Bymiljøetatens omgjøringsvedtak er datert 18.10.2018. Klager har derfor ikke krav på å få dekket pådratte kostnader etter denne datoen. Når det gjelder det resterende kravet, vil dette bero på om kostnaden må anses nødvendig.

Nødvendighetskriteriet innebærer videre et krav om årsakssammenheng mellom utgifter parten har pådratt seg i klageprosessen og vedtaksendringen. Dette medfører altså en avgrensning mot utgifter som ikke er knyttet til klagesaken. Av forarbeidene til forvaltningsloven fremgår det at det må legges vesentlig vekt på feilens art og sakens vanskelighetsgrad. Det må også legges vekt på om klager kunne få tilstrekkelig bistand av administrasjonen. Videre skal det også ved vurderingen tas utgangspunkt i partens subjektive oppfatning, med andre ord om parten hadde grunn til å tro at utgiften var nødvendig for å få endret vedtaket. En part har imidlertid ikke krav på erstatning til utgifter til advokat dersom han burde forstått at det var tilstrekkelig å henvende seg direkte til forvaltningen for å få vedtaket endret.

Klagenemnda bemerker at det nødvendige arbeid i alminnelighet vil være arbeid i forbindelse med utarbeidelse av klagebrev, da dette normalt er den nødvendige faktor for å få endret vedtaket.

Klagenemnda viser til at Bymiljøetaten i sitt vedtak av 7.11.2018 skriver at det ved klage på et parkeringsgebyr, er tilstrekkelig at bilfører/bileier sender en kortfattet klage over illeggelsen med alle relevante opplysninger. Deretter vurderer etaten om illeggelsen er lovlig/rimelig. I denne saken sendte klager en kortfattet klage den 21.9.2018 hvor han motsetter seg illeggelsen. I og med at gebyret var lovlig ilagt, kom etaten til at det ikke var andre forhold som tilsa at gebyret var feil. Etter en ytterligere redegjørelse fra klagers side om sin subjektive aktsomhet, besluttet Bymiljøetaten å omgjøre vedtaket ut fra rimelighetshensyn. Klagers øvrige anførsler knyttet til gjennomgang av trafikkregelverket og saksfaktum (herunder bilder av parkerte biler), var ikke nødvendig for resultatet.

Klagenemnda er av den klare oppfatning at det å klage på en ilagt kontroll sanksjon er en enkel sak med lav vanskelighetsgrad, hvor det ikke er nødvendig å engasjere advokat. Klagenemnda mener at selv om klager er av den oppfatning at saken har interesse og betydning for langt flere enn ham selv, så kan ikke tidsbruken forsvares. Klagenemnda viser til at klager i denne saken kunne ha sendt inn en klage via Bymiljøetatens elektroniske klageskjema som i stor grad er automatisk utfylt. Saksfeltets manglende kompleksitet taler derfor mot at klager i denne saken har pådratt seg kostnader som var nødvendige for å få vedtaket omgjort.

Klagenemnda finner etter dette at klager ikke oppfyller vilkårene for å få dekket saksomkostninger etter forvaltningsloven § 36.

Klagen tas ikke til følge.

[19/01504]

Sak 411 Klage - Inntauing av uregistrert kjøretøy (201703798)

Saken gjelder:

Klagenemndas faglige sekretariat, dvs. Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har i brev av 07.08.2019 avgitt slik innstilling til klagenemnda:

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak av 15. juni 2017 om å fjerne (inntaue) uregistrert kjøretøy. Kjøretøyet var plassert i strid med vegtrafikkloven (vtrl.) § 17 første ledd tredje punktum, og ble fjernet med hjemmel i vtrl. § 37 første ledd bokstav a.

Abderrazak Idrissi (klager) klaget på vedtaket om inntauing 23. juni 2017.

Klagenemndas faglige sekretariat, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har gjennomgått saken og anbefaler at klagen ikke tas til følge.

Vilkår for behandling

Vedtak om å fjerne kjøretøy som er plassert i strid med bestemmelser i vegtrafikkloven, er et enkeltvedtak etter lov av 10. februar 1967 om behandlingsmåter i forvaltningssaker (forvaltningsloven, fvl.) § 2 første ledd. Vedtaket kan derfor påklages etter fvl. § 28 første ledd, og Oslo kommunes klagenemnd er riktig klageinstans, jf. fvl. § 28 andre ledd.

Abderrazak Idrissi er, som eier av kjøretøyet, part i saken, jf. fvl. § 2 første ledd bokstav e.

Vedtaket om inntauing ble fattet 15. juni 2017, og klage ble fremmet 23. juni 2017. Klagen er derfor fremmet rettidig, jf. fvl. § 29.

Det foreligger etter dette ingen grunn til å avvise behandlingen av klagen, jf. fvl. § 32.

Saksopplysninger

Den 29. mai 2017 ble et avskiltet kjøretøy, en Mercedes-Benz c180, observert i Malerhaugveien vis-à-vis nr. 25. Bymiljøetatens betjent foretok en ventilstillingskontroll og festet et varsel om fjerning av kjøretøyet på bilen. I tillegg fotograferte betjenten kjøretøyet.

Den 15. juni 2017 returnerte betjenten til Malerhaugveien. Den uregistrerte Mercedes-Benz c180 ble observert i Malerhaugveien, ved Grenseveien nr. 69. Det ble foretatt en ny ventilstillingskontroll, hvorpå det ble konkludert med at kjøretøyet hadde blitt flyttet siden forrige kontroll 29. mai 2017. Kjøretøyet ble på nytt fotografert, og det ble rekvirert inntauing da kjøretøyet fortsatt stod på offentlig vei, jf. vtrl. § 17 første ledd tredje punktum.

Da kjøretøyet ankom inntauingsanlegget i Ulvenveien 90, ble kjøretøyet kjennemerke identifisert til DK16377 ved hjelp av chassisnummer.

Abderrazak Idrissi klaget på vedtaket om inntauing 23. juni 2017.

Rettslig grunnlag

Etter vegtrafikkloven § 37 første ledd bokstav a, kan politiet kreve fjernet, eller om nødvendig fjerne eller ta i forvaring, kjøretøy som er «plassert i strid med bestemmelse i eller i medhold av denne lov».

Etter vtrl. § 37 fjerde ledd kan Kongen bestemme at myndighet etter første ledd kan utøves av kommunen. Oslo kommune har fått slik myndighet.

Etter vtrl. § 17 første ledd tredje punktum, skal registreringspliktig kjøretøy uten lovlig kjennemerke ikke være parkert utover 14 dager på offentlig veg eller privat veg skiltet med offentlig trafikkskilt».

Klagers anførsler

Klager anfører at han hadde parkert bilen i Malerhaugveien 13. juni 2017, og at Bymiljøetaten dermed tauet inn bilen to dager etter at han hadde parkert. Det var ikke festet advarsel på bilen – hvis dette var gjort, ville klager flyttet bilen med det samme. Klager mener det var en feil av etaten å taue inn bilen uten å feste advarsel på bilen, og at denne ble tauet inn etter to dager, ikke etter 14 dager som følger av loven.

Behandling i første instans

Bymiljøetaten bemerker at kjøretøyet for første gang ble registrert 29. mai 2017, og at det ved oppfølgingskontroll 15. juni 2017 var flyttet fra Malerhaugveien vis-à-vis nr. 25 og til Malerhaugveien ved Grenseveien nr. 69. Kjøretøyet var dermed plassert i strid med vegtrafikkloven § 17 første ledd tredje punktum, og etatens betjent besluttet på denne bakgrunn å fjerne kjøretøyet med hjemmel i vegtrafikkloven § 37 første ledd bokstav a.

Som følge av en lovendring i 2003, begynte etaten arbeidet med å fjerne registreringspliktige kjøretøy uten kjennemerke som opptar verdifulle parkeringsplasser og som kan virke skjemmende på omgivelsene. Formålet med endringen var at offentlige parkeringsarealer bør prioriteres for kjøretøy som benyttes regelmessig.

Bymiljøetaten holder fast ved at kjøretøyet var hensatt i over 14 dager og at det var grunnlag for å fjerne kjøretøyet. Selv om kjøretøyet var flyttet, og varselet fra 29. mai 2017 var fjernet, er etatens oppfatning at man ikke får ny frist ved å flytte bilen. Formålet bak bestemmelsen er å begrense bruken av offentlige trafikkarealer som lagringsplass for kjøretøy uten lovlig kjennemerke. Midlertidig omplassering av kjøretøyet medfører derfor etter etatens mening ikke at fristen for å fjerne kjøretøyet avbrytes. Dette ville føre til en omgåelse av reglene, og føre til at innholdet i bestemmelsen blir illusorisk og umulig å håndheve.

Bymiljøetaten bemerker videre at varselet som blir festet på kjøretøyet, er å anse som en service til bileier når uregistrert kjøretøy blir observert på offentlig vei. Etaten vet av erfaring at dette fører til at flere bileiere flytter bilen før fristens utløp.

Fjerning av varselet og flytting av bilen avbryter ikke fristen, og utøvende myndighet har heller ikke noen plikt til å varsle om at kjøretøyet kan bli fjernet.

Bymiljøetaten har, etter en samlet vurdering av sakens opplysninger, kommet fram til at etatens inntauingsvedtak av 15. juni 2017 opprettholdes. Saken ble oversendt Oslo kommunes klagenemnd den 3. juli 2017, i samsvar med forvaltningsloven § 33 tredje ledd.

Faglig sekretariats vurdering av klagen

Faglig sekretariat for klagenemnda, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, understreker at klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. fvl. § 34. Den skal vurdere de synspunkter som klager kommer med, og kan ta opp forhold som ikke er berørt av ham. Klagenemnda er dermed ikke bundet av klagers anførsler.

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak om å fjerne (inntaue) uregistrert kjøretøy fra Malerhaugveien.

Etter vegtrafikkloven § 37 første ledd bokstav a, kan politiet kreve fjernet, eller om nødvendig fjerne eller ta i forvaring, kjøretøy som er plassert i strid med bestemmelse i eller i medhold av vegtrafikkloven. Kommunen har myndighet til å fjerne kjøretøy etter denne bestemmelsen, jf. vegtrafikkloven § 37 fjerde ledd. Det følger av vegtrafikkloven § 17 første ledd tredje punktum, at registreringspliktig kjøretøy uten lovlig kjennemerke ikke skal være parkert utover 14 dager på offentlig veg.

Til klagers anførsel om at bilen ble tauet inn uten advarsel, legger faglig sekretariat til grunn Bymiljøetatens forklaring om at de festet et varsel på kjøretøyet om at kjøretøyet ville bli fjernet etter 14 dager. Det kan ha skjedd at varselet har blitt fjernet, eller har forsvunnet fra kjøretøyet før klager så det. Faglig sekretariat viser likevel til, som Bymiljøetaten påpeker, at varselet er som en service å regne. Det har ikke noe å si for lovligheten av inntauingen, om eier er blitt varslet i forkant eller ikke.

Dette følger blant annet av forarbeidene til vegtrafikkloven § 17 første ledd tredje punktum (Ot.prp. nr. 47 (2002-2003)): «Uten kjennemerke, vil det være understellnummeret som entydig definerer kjøretøyet, og hvem som var siste registrerte eier. Å finne understellnummeret vil kunne være både kostnads- og tidskrevende. Det mest praktiske i slike tilfeller vil imidlertid trolig være at kjøretøyet fjernes hvis det anses nødvendig, og det er da ikke noe krav om varsel til eier».

Klager anfører at han hadde parkert bilen i Malerhaugveien ved Grenseveien 13. juni 2017, og at Bymiljøetaten dermed tauet inn bilen to dager etter at han hadde parkert. I følge Bymiljøetaten stod kjøretøyet først parkert i Malerhaugveien vis-a-vis nr. 25, deretter i Malerhaugveien ved Grenseveien. Det kan derfor ha gått to dager fra kjøretøyet ble plassert ved Grenseveien, til det ble tauet inn. Faglig sekretariat understreker at det ikke er slik at man kan omgå regelverket ved å flytte på kjøretøyet, så lenge det står parkert på offentlig veg.

Frostatting lagmannsrett la, i sak LF-2006-180818, til grunn følgende tolkning av vegtrafikkloven § 17 første ledd tredje punktum: «på bakgrunn av ordlyden og formålet finner retten det åpenbart at det loven forbyr er å hensette et uregistrert kjøretøy på et område som defineres som offentlig vei for et tidsrom lenger enn 14 dager. Det er da uten betydning om kjøretøyet flyttes før det er gått 14 dager, så lenge dette står parkert lenger enn 14 dager på offentlig vei». Dette er, slik sekretariatet ser det, en rimelig tolkning av bestemmelsen. Det kan ikke være et vilkår for å håndheve etter vtrl. § 17 første ledd tredje punktum, at kjøretøyet har stått på nøyaktig samme sted hele tiden. Dersom bileier kunne omgå 14-dagersregelen ved å flytte på kjøretøyet, ville regelen uthules. Formålet med bestemmelsen er at kjøretøy uten

kjennemerker, som dermed ikke er i bruk, ikke skal kunne oppta offentlige parkeringsarealer, og at disse arealene skal prioriteres for kjøretøy som benyttes regelmessig.

Kjøretøyet stod parkert i Malerhaugveien ved Bymiljøetatens kontroller 29. mai 2017 og 15. juni 2017, men på to ulike steder langs denne vegen. Begge stedene er offentlig veg. Faglig sekretariat legger derfor til grunn at bilen har stått parkert på offentlig veg i mer enn 14 dager, og at det forelå et brudd på vegtrafikkloven § 17 første ledd tredje punktum. Vilåårene for å fjerne kjøretøyet var derfor oppfylt.

Faglig sekretariat anbefaler at klagen ikke tas til følge.

Klagenemndas faglige sekretariat, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, anbefaler klagenemnda å fatte følgende vedtak:

Klagen tas ikke til følge.

Klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. fvl. § 34. Den skal vurdere de synspunkter som klager kommer med, og kan ta opp forhold som ikke er berørt av ham. Klagenemnda er dermed ikke bundet av klagers anførsler.

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak om å fjerne (inntaue) uregistrert kjøretøy fra Malerhaugveien.

Etter vegtrafikkloven § 37 første ledd bokstav a, kan politiet kreve fjernet, eller om nødvendig fjerne eller ta i forvaring, kjøretøy som er plassert i strid med bestemmelse i eller i medhold av vegtrafikkloven. Kommunen har myndighet til å fjerne kjøretøy etter denne bestemmelsen, jf. vegtrafikkloven § 37 fjerde ledd. Det følger av vegtrafikkloven § 17 første ledd tredje punktum, at registreringspliktig kjøretøy uten lovligc kjennemerker ikke skal være parkert utover 14 dager på offentlig veg.

Til klagers anførsel om at bilen ble tauet inn uten advarsel, legger klagenemnda til grunn Bymiljøetatens forklaring om at de festet et varsel på kjøretøyet om at kjøretøyet ville bli fjernet etter 14 dager. Det kan ha skjedd at varselet har blitt fjernet, eller har forsvunnet fra kjøretøyet før klager så det. Klagenemnda viser likevel til, som Bymiljøetaten påpeker, at varselet er som en service å regne. Det har ikke noe å si for lovligheten av inntauingen, om eier er blitt varslet i forkant eller ikke.

Dette følger blant annet av forarbeidene til vegtrafikkloven § 17 første ledd tredje punktum (Ot.prp. nr. 47 (2002-2003)): «Uten kjennemerke, vil det være understellnummeret som entydig definerer kjøretøyet, og hvem som var siste registrerte eier. Å finne understellnummeret vil kunne være både kostnads- og tidskrevende. Det mest praktiske i slike tilfeller vil imidlertid trolig være at kjøretøyet fjernes hvis det anses nødvendig, og det er da ikke noe krav om varsel til eier».

Klager anfører at han hadde parkert bilen i Malerhaugveien ved Grenseveien 13. juni 2017, og at Bymiljøetaten dermed tauet inn bilen to dager etter at han hadde parkert. I følge Bymiljøetaten stod kjøretøyet først parkert i Malerhaugveien vis-a-vis nr. 25, deretter i Malerhaugveien ved Grenseveien. Det kan derfor ha gått to dager fra kjøretøyet ble plassert

ved Grenseveien, til det ble tauet inn. Klagenemnda understreker at det ikke er slik at man kan omgå regelverket ved å flytte på kjøretøyet, så lenge det står parkert på offentlig veg.

Frostatting lagmannsrett la, i sak LF-2006-180818, til grunn følgende tolkning av vegtrafikkloven § 17 første ledd tredje punktum: «på bakgrunn av ordlyden og formålet finner retten det åpenbart at det loven forbyr er å hensette et uregistrert kjøretøy på et område som defineres som offentlig vei for et tidsrom lenger enn 14 dager. Det er da uten betydning om kjøretøyet flyttes før det er gått 14 dager, så lenge dette står parkert lenger enn 14 dager på offentlig vei». Dette er, slik klagenemnda ser det, en rimelig tolkning av bestemmelsen. Det kan ikke være et vilkår for å håndheve etter vtrl. § 17 første ledd tredje punktum, at kjøretøyet har stått på nøyaktig samme sted hele tiden. Dersom bileier kunne omgå 14-dagersregelen ved å flytte på kjøretøyet, ville regelen uthules. Formålet med bestemmelsen er at kjøretøy uten kjennemerker, som dermed ikke er i bruk, ikke skal kunne oppta offentlige parkeringsarealer, og at disse arealene skal prioriteres for kjøretøy som benyttes regelmessig.

Kjøretøyet stod parkert i Malerhaugveien ved Bymiljøetatens kontroller 29. mai 2017 og 15. juni 2017, men på to ulike steder langs denne vegen. Begge stedene er offentlig veg. Klagenemnda legger derfor til grunn at bilen har stått parkert på offentlig veg i mer enn 14 dager, og at det forelå et brudd på vegtrafikkloven § 17 første ledd tredje punktum. Vilåårene for å fjerne kjøretøyet var derfor oppfylt.

Klagenemnda er etter dette kommet til at klagen ikke tas til følge.

[19/01506]

Sak 412 Klage - Inntauing av uregistrert kjøretøy (201706378)

Saken gjelder:

Klagenemndas faglige sekretariat, dvs. Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har i brev av 07.08.2019 avgitt slik innstilling til klagenemnda:

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak av 24. oktober 2017 om inntauing av uregistrert kjøretøy. Kjøretøyet var plassert i strid med vegtrafikkloven (vtrl.) § 17 første ledd tredje punktum, og fjernet med hjemmel i vtrl. § 37 første ledd bokstav a.

Ali Jahad H. Korkosh (klager) klaget på inntauingen den 7. november 2017.

Klagenemndas faglige sekretariat, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, har gjennomgått saken og anbefaler at klagen ikke tas til følge.

Vilkår for saksbehandling

Vedtak om å fjerne kjøretøy som er plassert i strid med bestemmelser i vegtrafikkloven, er et enkeltvedtak etter forvaltningsloven (fvl.) § 2 første ledd bokstav b. Vedtaket kan derfor påklages etter fvl. § 28 første ledd, og Oslo kommunes klagenemnd er riktig klageinstans etter fvl. § 28 andre ledd.

Ali Jahad H. Korkosh er, som eier av kjøretøyet, part i saken etter fvl. § 2 første ledd bokstav e.

Vedtaket som er påklaget, ble fattet 24. oktober 2017 og klage ble fremmet 7. november 2017. Klagefristen som følger av fvl. § 29 er dermed overholdt.

Det foreligger etter dette ingen grunn til å avvise behandling av klagen.

Saksopplysninger

Den 29. september 2017 ble et uregistrert kjøretøy, en Toyota Avensis, observert i Herregårdsveien, ved nr. 1. Bymiljøetatens betjent foretok en ventilstillingskontroll, og festet et varsel om fjerning av kjøretøyet på bilen. I tillegg fotograferte betjenten kjøretøyet.

I varselet, som ble festet på kjøretøyets sidevindu, framgikk det at registreringspliktig kjøretøy uten lovlig kjennemerke ikke skal være parkert utover 14 dager, jf. vegtrafikkloven § 17. Det stod også at dersom kjøretøyet ikke ble fjernet innen denne fristen, ville Bymiljøetaten vurdere å fjerne kjøretøyet med hjemmel i vegtrafikkloven § 37.

Den 24. oktober 2017 ble kjøretøyet på nytt kontrollert. Varselet om fjerning var fjernet fra kjøretøyet. Ventilstillingen var uforandret, og Bymiljøetatens betjent konkluderte med at kjøretøyet ikke hadde blitt flyttet siden kontrollen 29. september 2017. Det uregistrerte kjøretøyet ble på nytt fotografert, og det ble rekvidrert inntauing.

Da kjøretøyet ankom inntauingsanlegget i Ulvenveien 90, ble kjøretøyets registreringsnummer identifisert til NF14274.

Ali Jahad H. Korkosh klaget på inntauingen 7. november 2017.

Rettslig grunnlag

Etter vegtrafikkloven § 37 første ledd bokstav a, kan politiet kreve fjernet, eller om nødvendig fjerne eller ta i forvaring kjøretøy som er «plassert i strid med bestemmelse i eller i medhold av denne lov».

Etter vtrl. § 37 fjerde ledd kan Kongen bestemme at myndighet etter første ledd kan utøves av kommunen. Oslo kommune har fått slik myndighet.

Etter vtrl. § 17 første ledd tredje punktum, skal registreringspliktig kjøretøy uten lovlig kjennemerke «ikke være parkert utover 14 dager på offentlig veg eller privat veg skiltet med offentlig trafikkskilt».

Klagers anførsler

Klager anfører at bilen ble tauet inn uten advarsel, og at det ikke ble klistret noen lapp på bilen om at den måtte fjernes, som er vanlig. Han anfører videre at bilen stod lovlig parkert og ble flyttet med ujevne mellomrom. Bilen stod utenfor klagers arbeidsplass og ble sjekket daglig. Klager ber om at utgiftene ved inntauingen blir refundert.

Behandling i første instans

Bymiljøetaten bemerker at etatens betjent nr. 592 festet et varsel om fjerning på kjøretøyet den 29. september 2017. Ved oppfølgingskontrollen 24. oktober 2017 ble det foretatt en ny ventilstillingskontroll, som var uforandret fra første kontroll. Dette indikerte at kjøretøyet ikke hadde blitt flyttet.

Som følge av en lovendring i 2003, begynte etaten arbeidet med å fjerne registreringspliktige kjøretøy uten kjennemerke som opptar verdifulle parkeringsplasser og som kan virke skjemmende på omgivelsene. Formålet med lovendringen var at offentlige parkeringsarealer

bør prioriteres for kjøretøy som benyttes regelmessig. Ettersom kjøretøyet i denne saken var hensatt i over 14 dager, fant Bymiljøetaten at det var grunnlag for å fjerne kjøretøyet.

Bymiljøetaten bemerker at det varselet som blir festet på kjøretøyet, kun er å anse som en service etaten gir til bilfører når de registrerer uregistrerte kjøretøy som står parkert på offentlig vei. Etaten vet av erfaring at dette fører til at flere bileiere selv flytter kjøretøyet før fristens utløp.

Det avbryter ikke fristen at bileier eller andre fjerner varselet og flytter bilen. Utøvende myndighet plikter heller ikke å varsle om at kjøretøyet kan bli fjernet dersom det ikke blir flyttet innen 14 dager.

Bymiljøetaten har, etter en samlet vurdering av sakens opplysninger, kommet fram til at etatens inntauingsvedtak av 24. oktober 2017 opprettholdes. Saken ble oversendt Oslo kommunes klagenemnd den 22. november 2017, i samsvar med forvaltningsloven § 33 tredje ledd.

Faglig sekretariats vurdering av klagen

Faglig sekretariat for klagenemnda, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, understreker at klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. fvl. § 34. Den skal vurdere de synspunkter som klager kommer med, og kan ta opp forhold som ikke er berørt av ham. Klagenemnda er dermed ikke bundet av klagers anførsler.

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak om å fjerne (inntaue) et uregistrert kjøretøy fra Herregårdsveien ved nr. 1.

Etter vegtrafikkloven § 37 første ledd bokstav a, kan politiet kreve fjernet, eller om nødvendig fjerne eller ta i forvaring, kjøretøy som er plassert i strid med bestemmelse i eller i medhold av vegtrafikkloven. Kommunen har myndighet til å fjerne kjøretøy etter denne bestemmelsen, jf. vegtrafikkloven § 37 fjerde ledd. Det følger av vegtrafikkloven § 17 første ledd tredje punktum, at registreringspliktig kjøretøy uten lovlig kjennemerke ikke skal være parkert utover 14 dager på offentlig veg. Kjøretøy uten lovlig kjennemerke kan altså fjernes dersom det står parkert utover 14 dager på offentlig veg.

Til klagers anførsel om at bilen ble tauet inn uten advarsel, legger faglig sekretariat til grunn Bymiljøetatens forklaring om at de festet et varsel på kjøretøyet, om at kjøretøyet ville bli fjernet etter 14 dager. Det kan ha skjedd at varselet har blitt fjernet, eller har forsvunnet fra kjøretøyet før klager så det. Faglig sekretariat viser likevel til, som Bymiljøetaten påpeker, at varselet er som en service å regne. Det har ikke noe å si for lovligheten av inntauingen, om eier er blitt varslet i forkant eller ikke.

Dette følger også av forarbeidene til vegtrafikkloven § 17 første ledd tredje punktum (Ot.prp. nr. 47 (2002-2003)): «Uten kjennemerke, vil det være understellnummeret som entydig definerer kjøretøyet, og hvem som var siste registrerte eier. Å finne understellnummeret vil kunne være både kostnads- og tidskrevende. Det mest praktiske i slike tilfeller vil imidlertid trolig være at kjøretøyet fjernes hvis det anses nødvendig, og det er da ikke noe krav om varsel til eier».

Klager anfører at bilen stod lovlig parkert og ble flyttet med ujevne mellomrom. Ettersom ventilstillingen var lik ved første og andre kontroll, la Bymiljøetaten til grunn at bilen ikke var flyttet. Faglig sekretariat legger til grunn at en ventilstillingskontroll er et godt hjelpemiddel

for å se om en bil er blitt flyttet på. Det er uansett ikke slik at man kan omgå regelverket ved å flytte på bilen.

Frostatting lagmannsrett la, i sak LF-2006-180818, til grunn følgende tolkning av vegtrafikkloven § 17 første ledd tredje punktum: «på bakgrunn av ordlyden og formålet finner retten det åpenbart at det loven forbyr er å hensette et uregistrert kjøretøy på et område som defineres som offentlig vei for et tidsrom lenger enn 14 dager. Det er da uten betydning om kjøretøyet flyttes før det er gått 14 dager, så lenge dette står parkert lenger enn 14 dager på offentlig vei». Dette er, slik sekretariatet ser det, en rimelig tolkning av bestemmelsen. Det kan ikke være et vilkår for å håndheve etter vtrl. § 17 første ledd tredje punktum, at kjøretøyet har stått på nøyaktig samme sted hele tiden. Dersom bileier kunne omgå 14-dagersregelen ved regelmessig å flytte på kjøretøyet, ville regelen uthules. Formålet med bestemmelsen er at kjøretøy uten kjennemerker, som dermed ikke er i bruk, ikke skal kunne oppta offentlige parkeringsarealer, og at disse arealene skal prioriteres for kjøretøy som benyttes regelmessig.

Klager anfører at han har flyttet på bilen med ujevne mellomrom, men også at den har stått på tilnærmet samme sted hele tiden – utenfor hans arbeidsplass. Kjøretøyet stod parkert på samme sted ved Bymiljøetatens kontroller 29. september 2017 og 24. oktober 2017. Faglig sekretariat legger derfor til grunn at bilen har stått parkert på offentlig veg i mer enn 14 dager, og at det forelå et brudd på vegtrafikkloven § 17 første ledd tredje punktum. Vilåårene for å fjerne kjøretøyet var derfor oppfylt.

Faglig sekretariat anbefaler at klagen ikke tas til følge.

Klagenemndas faglige sekretariat, Byrådsavdeling for miljø og samferdsel, anbefaler klagenemnda å fatte følgende vedtak:

Klagen tas ikke til følge.

Klagenemnda kan prøve alle sider av saken, herunder ta hensyn til nye opplysninger, jf. fvl. § 34. Den skal vurdere de synspunkter som klager kommer med, og kan ta opp forhold som ikke er berørt av ham. Klagenemnda er dermed ikke bundet av klagers anførsler.

Saken gjelder klage over Bymiljøetatens vedtak om å fjerne (inntaue) et uregistrert kjøretøy fra Herregårdsveien ved nr. 1.

Etter vegtrafikkloven § 37 første ledd bokstav a, kan politiet kreve fjernet, eller om nødvendig fjerne eller ta i forvaring, kjøretøy som er plassert i strid med bestemmelse i eller i medhold av vegtrafikkloven. Kommunen har myndighet til å fjerne kjøretøy etter denne bestemmelsen, jf. vegtrafikkloven § 37 fjerde ledd. Det følger av vegtrafikkloven § 17 første ledd tredje punktum, at registreringspliktig kjøretøy uten lovligc kjennemerker ikke skal være parkert utover 14 dager på offentlig veg. Kjøretøy uten lovligc kjennemerker kan altså fjernes dersom det står parkert utover 14 dager på offentlig veg.

Til klagers anførsel om at bilen ble tauet inn uten advarsel, legger klagenemnda til grunn Bymiljøetatens forklaring om at de festet et varsel på kjøretøyet, om at kjøretøyet ville bli fjernet etter 14 dager. Det kan ha skjedd at varselet har blitt fjernet, eller har forsvunnet fra kjøretøyet før klager så det. Klagenemnda viser likevel til, som Bymiljøetaten påpeker, at

varselet er som en service å regne. Det har ikke noe å si for lovligheten av inntauingen om eier er blitt varslet i forkant eller ikke.

Dette følger også av forarbeidene til vegtrafikkloven § 17 første ledd tredje punktum (Ot.prp. nr. 47 (2002-2003)): «Uten kjennemerke, vil det være understellnummeret som entydig definerer kjøretøyet, og hvem som var siste registrerte eier. Å finne understellnummeret vil kunne være både kostnads- og tidskrevende. Det mest praktiske i slike tilfeller vil imidlertid trolig være at kjøretøyet fjernes hvis det anses nødvendig, og det er da ikke noe krav om varsel til eier».

Klager anfører at bilen stod lovlig parkert og ble flyttet med ujevne mellomrom. Ettersom ventilstillingen var lik ved første og andre kontroll, la Bymiljøetaten til grunn at bilen ikke var flyttet. Klagenemnda legger til grunn at en ventilstillingskontroll er et godt hjelpemiddel for å se om en bil er blitt flyttet på. Det er uansett ikke slik at man kan omgå regelverket ved å flytte på bilen.

Frostating lagmannsrett la, i sak LF-2006-180818, til grunn følgende tolkning av vegtrafikkloven § 17 første ledd tredje punktum: «på bakgrunn av ordlyden og formålet finner retten det åpenbart at det loven forbyr er å hensette et uregistrert kjøretøy på et område som defineres som offentlig vei for et tidsrom lenger enn 14 dager. Det er da uten betydning om kjøretøyet flyttes før det er gått 14 dager, så lenge dette står parkert lenger enn 14 dager på offentlig vei». Dette er, slik klagenemnda ser det, en rimelig tolkning av bestemmelsen. Det kan ikke være et vilkår for å håndheve etter vtrl. § 17 første ledd tredje punktum, at kjøretøyet har stått på nøyaktig samme sted hele tiden. Dersom bileier kunne omgå 14-dagersregelen ved regelmessig å flytte på kjøretøyet, ville regelen uthules. Formålet med bestemmelsen er at kjøretøy uten kjennemerker, som dermed ikke er i bruk, ikke skal kunne oppta offentlige parkeringsarealer, og at disse arealene skal prioriteres for kjøretøy som benyttes regelmessig.

Klager anfører at han har flyttet på bilen med ujevne mellomrom, men også at den har stått på tilnærmet samme sted hele tiden – utenfor hans arbeidsplass. Kjøretøyet stod parkert på samme sted ved Bymiljøetatens kontroller 29. september 2017 og 24. oktober 2017. Klagenemnda legger derfor til grunn at bilen har stått parkert på offentlig veg i mer enn 14 dager, og at det forelå et brudd på vegtrafikkloven § 17 første ledd tredje punktum. Vilåårene for å fjerne kjøretøyet var derfor oppfylt.

Klagenemnda er etter dette kommet til at klagen ikke tas til følge.

[19/01618]

Sak 441 Protokoll fra Oslo kommunes klagenemnds møte 03. september 2019

Saken gjelder:

Protokollen legges frem ved møtets slutt.

